Cena numeru 3 zł

GŁOS ROBOTNICZY

PISMO POLSKIEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK IV | SOBOTA 17 LIPCA 1948 ROKU. | Nr 195 (1120)

De Gasperi dalej prowokuje

Faszystowska policja strzela do bezbronnych tłumów

Apel Włoskiej Partii Komunistycznej do narodu

RZYM, PAP — W miejscowości Pozzuoli w prowincji neapolitańskiej doszło w czwartek *wieczorem do poważnego zamachu, zorganizowanego* przez faszy*stów i monarchistów.*

Na tłum zebrany na wiecu, na *którym* przemawiał poseł komunistyczny *Alicata*, rzucono z tarasu domu *bombę* dużych rozmiarów. Eksplozja *bomby* spowodowała zranienie *23 osób.*

RZYM, PAP. — Wczoraj rano odbył się w *Neapolu* pogrzeb 2-ch Włochów, zabitych *przez* policję.

W Genui doszło do *poważnych* incydentów. Prefekt ogłosił *stan* wyjątkowy, *który* jednakże *został odwołany* na skutek dojścia do *porozumienia* z przedstawicielami *mas.* Ludność cywilna przyjęła na *siebie* obowiązek zaniechania blokady *ulicznej*, zaś prefekt *przyrzekł* wycofać z ulic patrole *policyjne* i zaprzestać wszelkich kroków agresywnych. *Jednakże wbrew umowie i natychmiast po jej zawarciu zmotoryzowane oddziały policji zaczęły szybko objeżdżać ulice, strzelając na oślep i bez przyczyny. W rezultacie 2 osoby zostały zabite, a 3* ranne. Porucznik policji i agent również odnieśli rany.

W Toranto doszło do gwałtownych starć *między* policją *i* demonstrantami. Są *ranni* po obu stronach.

W *Mediolanie* zdemolowano lokal chrześcijańskiej *demokracji*. Przy tej okazji wyszło na jaw, że chrześcijańscy *demokraci ukrywali w swym lokalu 24 karabiny, 2 skrzynie z amunicją i 2 skrzynie bomb.* Około 100 lokali antydemokratycznych w większych i mniejszych miejscowościach zostało zdemolowanych *przez* ludność.

Dziennik „Unita" z 16 lipca ogłasza apel Włoskiej Partii Komunistycznej do narodu, następującej treści:

„Zbrodniczy zamach przeciw towarzyszowi Palmiro Togliatti wywołał w całych Włoszech i na całym świecie spontaniczną i niepohamowaną falę protestów i oburzenia, wobec której ci, którzy są odpowiedzialni za sytuację polityczną w kraju, zostali zmuszeni do wyrażenia obłudnego ubolewania.

Jednomyślne, spontaniczne wstrzymanie się od pracy pracowników wszystkich kategorii na terenie całego kraju stało się wyrazem opinii ogółu, że godny potępienia czyn wypływa z polityki niezgody i prowokacji, prowadzonej od dłuższego czasu przez tych, którzy kierują losem kraju.

Konfederacja Pracy, którą front demokratyczno-ludowy poparł w pełni — kierowała imponującym ruchem mas. Manifestacja znajduje analogię jedynie z okresem, kiedy klasa robotnicza w naszym kraju stała u szczytu swego zwycięskiego pochodu. Miliony pracowników, robotników, techników, urzędników, chłopów i rzemieślników, mężczyzn i kobiet, mimo gróźb i gwałtów ze strony rządu wystąpiło do walki i potrafiło przeciwstawić się rządowi.

Wszyscy pragnęli przeciwstawić się prowokatorom wojennym, których towarzysz Togliatti zdemaskował i potępił.

Zdemaskował on również grupy reakcyjne i warstwy uprzywilejowane, które zamierzały za wszelką cenę uniemożliwić realizację tych zasad nowej demokracji ludowej, które po raz pierwszy sformułowane zostały we Włoszech przez towarzysza Togliatti'ego.

Obawy o życie Togliattiego

RZYM (PAP). — Pod koniec piątkowego posiedzenia w Senacie włoskim *na salę* obrad przybyli senatorzy Pertini i Porzio oraz poseł Mole, informując *zebranych* senatorów o stanie zdrowia Palmiro Togliatti'ego. Senator Pertini zakomunikował, że był przyjęty w szpitalu przez dr Pallone, który oświadczył im, iż stan zdrowia Togliatti'ego budzi poważne obawy z powodu komplikacji, jakie nastąpiły na skutek zapalenia płuc.

Możność powrotu Togliatti'ego do zdrowia — stwierdził dr Pallone — należy szacować *na 50 proc. Stan ogólny jest raczej* ciężki.

***Jednocześnie* dr Pallone zaprotestował w imieniu własnym oraz profesorów-chirurgów — Valdoniego i Frugoniego z powodu systematycznych fałszerstw, dokonywanych przez oficjalną propagandę odnośnie biuletynu w sprawie stanu zdrowia rannego.**

Świat oburzony na zbrodniarzy

Z wszystkich krajów napływają wyrazy sympatii dla Palmiro Togliattiego

Francja

PARYŻ (PAP). Biuro CGT w imieniu francuskiej klasy robotniczej wydało komunikat, w którym, w związku z zamachem na Togliatti'ego, **potępia kampanię reakcji międzynarodowej, która uzbraja zamachowców i fanatyków. Zapewniając proletariat włoski o swej sympatii i solidarności, biuro CGT wzywa klasę robotniczą do jak największej czujności wobec knowań reakcji.**

USA

NOWY JORK (PAP). Komunistyczna Partia USA przesłała do sekretarza generalnego Komunistycznej Partii Włoch Togliatti'ego depeszę, w której życząc mu jak najrychlejszego powrotu do zdrowia, podkreśla, że zbrodniczy zamach faszystowski na życie wodza komunistów włoskich jest rezultatem polityki imperializmu amerykańskiego, mieszającego się do spraw wewnętrznych Włoch i otaczającego opieką faszystów włoskich. Depeszę kończy zapewnienie, że Komunistyczna Partia USA dołoży wszystkich sił, żeby zdemaskować politykę imperialistów USA w oczach całego narodu.

Czechosłowacja

PRAGA (PAP). Prezydium Czechosłowackiego Zgromadzenia Narodowego przesłało na ręce przywódcy komunistów włoskich Togliattie'go depeszę, w której wyraża oburzenie z powodu haniebnego zamachu, popełnionego na nim w chwili, gdy pełnił swe funkcje parlamentarne. Jesteśmy przekonani — stwierdza depesza, że zbrodniczy ten czyn wymierzony był nie tylko przeciwko Wam, lecz poprzez Was również przeciwko całej klasie robotniczej oraz zasadom prawdziwej demokracji i wolności, których jesteście oddanym i wybitnym przedstawicielem.

ZSRR

MOSKWA (PAP). W całym Związku Radzieckim panuje **olbrzymie** oburzenie z powodu **haniebnego** zamachu faszystowskiego na **sekretarza generalnego Włoskiej Partii Komunistycznej.**

W zakładach pracy Moskwy, Leningradu i innych miast ZSRR na wieść o zamachu na życie Togliatti'ego odbyły się spontaniczne wiece, w których wzięły udział dziesiątki tysięcy robotników radzieckich.

Tak np. w fabryce samochodów im. Stalina w Moskwie robotnicy, przemawiając wobec wielotysięcznej załogi, w słowach nabrzmiałych gniewem podkreślali, że **reakcji nie uda się zdradzieckimi strzałami zastraszyć sił postępowych, ani odwrócić wstecz koła historii.**

Kolejarze tzw. Oktiabrskiej Dyrekcji Kolejowej w specjalnym komunikacie łączą swój **głos oburzenia z oburzeniem całej postępowej ludzkości i stwierdzają, że naród włoski potrafi przeciwstawić się wrogim siłom dążącym do jego ujarzmienia.**

Również przedstawiciele nauki radzieckiej dali wyraz swojemu oburzeniu. Prezydent Akademii Nauk ZSRR Sergiej Wawiłow opublikował w prasie radzieckiej oświadczenie, w którym podkreśla, że zamach na Togliatti'ego jest nowym aktem terroru, świadczącym o strachu reakcji przed wzrostem wpływów idei komunistycznej w szerokich masach. Wawiłow wyraża przekonanie, **że naród włoski, który wniósł wkład do skarbca kultury światowej, potrafi obronić zdobycze demokracji przed zakusami reakcji.**

Nowe rezolucje Rady Bezpieczeństwa

w sprawie zażegnania konfliktu w Palestynie

LAKE SUCCESS (PAP). Rada Bezpieczeństwa na czwartkowym nocnym posiedzeniu z nieznacznymi poprawkami przyjęła rezolucję amerykańską w sprawie Palestyny. Za rezolucją głosowało 7 członków Rady, przeciwko 1— (Syria) wstrzymali sie od głosowania przedstawiciele ZSRR, Ukrainy i Argentyny.

Główne punkty rezolucji, która stwierdza na wstępie, że Arabowie konsekwentnie odrzucali kilkakrotnie apele o utrzymanie rozejmu są następujące:

1) Sytuacja w Palestynie zagraża pokojowi.

2) Obie strony walczące muszą najpóźniej w ciągu trzech dni wyrazić zgodę na zawieszenie działań wojennych.

3) Niezastosowanie się do tego rozkazu stanowić będzie pogwałcenie pokoju i pociągnie za sobą dalszą akcje w myśl postanowień rozdziału 7-go Karty ONZ, przewidującego sankcje gospodarcze, polityczne i militarne.

4) Zawieszenie działań wojennych w Jerozolimie winno nastąpić w ciągu 24 godzin od chwili powzięcia rezolucji. Niezwłocznie ma być podjęta akcja w kierunku demilitaryzacji tego miasta.

5) Rozejm ma być utrzymany w mocy aż do pokojowego uregulowania problemu palestyńskiego.

Poprawka przyjęta do rezolucji amerykańskiej, upoważnia sekretarza generalnego ONZ Trygve Lie, do podejmowania odpowiedniej akcji celem zapewnienia personelu i funduszy, niezbędnych dla dalszej działalności rozjemcy ONZ w okresie zawieszenia broni.

Rozpatrzenie wniosku syryjskiego, domagającego się przekazania problemu palestyńskiego Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, zostało odrzucone do następnego posiedzenia Rady.

W toku dyskusji nad paragrafem 8-ym rezolucji amerykańskiej zalecającym rozjemcy ONZ przeprowadzenie dochodzeń w sprawie zgłoszonych wypadków pogwałcenia rozejmu, delegat brytyjski **Cadogan usiłował wziąć w obronę Arabów**

Żydzi zdobyli Nazaret

TEL AVIV, PAP. — Oficjalny komunikat Izraela donosi, że oddziały żydowskie zdobyły po gwałtownej walce Nazaret. Wzięto do niewoli znaczną ilość jeńców.

Fala buntów w armii Sophulisa

Jednostki wojsk ateńskich przechodzą na stronę generała Markosa

RZYM (PAP). Agencja Elefteri Ellada komunikuje, że w dniu 12 lipca 536-y batalion 43-ej brygady armii monarcho-faszystowskiej odmówił wykonania rozkazu wyruszenia na front przeciwko siłom armii demokratycznej. Na czele zrewoltowanego batalionu stanął jego dowódca.

Agencja podkreśla, że nie jest to odosobniony wypadek zbuntowania się jednostek armii monarcho-faszystowskiej.

W ostatnich dniach kilka brygad odmówiło wykonania rozkazu, a wypadki przechodzenia żołnierzy armii monarcho-faszystowskiej na stronę armii demokratycznej stale się pomnażają.

• • •

RZYM (PAP). Ataki wojsk monarcho-faszystowskich na froncie Gramos — Smolikas zostały odparte z wielkimi stratami dla nieprzyjaciela, który zostawił na polu bitwy 165 zabitych i 350 rannych.

Na froncie zachodnim 9-ta dywizja piechoty zmuszona była przerwać ofensywę na skutek poniesionych strat.

RZYM (PAP). Sąd doraźny w Larissa skazał na karę śmierci 16 osób, wśród których 2 kobiety — oskarżonych o niesienie pomocy armii demokratycznej. **Ponadto 8 osób skazanych zostało na dożywotnie więzienie.**

Narady aktywów dzielnicowych

wyrażają pełną solidarność z uchwałami plenum KC PPR

W dniu wczorajszym odbyły się w 3 dzielnicach partyjnych PPR narady aktywów dzielnicowych, sekretarzy kół i prelegentów. Przedmiotem obrad były historyczne uchwały lipcowego plenum KC PPR.

Na dzielnicy Śródmiejskiej Prawej na naradę przybyło kilkuset sekretarzy kół fabrycznych i kolejowych. Referat o uchwałach plenum KC wygłosiła tow. Budzyńska. W dyskusji nad referatem i w uchwalonej rezolucji aktywiści całkowicie poparli uchwały plenum, potępiające odszczepieństwo przywódców Komunistycznej Partii Jugosławii, jak również z uznaniem powitali uchwały plenum KC dotyczące podstaw ideologicznych Zjednoczonej Partii Polskiej Klasy Robotniczej.

Na dzielnicy Bałuty naradę powitał w imieniu Komitetu Dzielnicowego PPS I sekretarz Komitetu tow. Fandrych. Referat o uchwałach plenum KC wygłosił tow. Krasławski. Przebieg dyskusji, w której wzięli udział tow. tow. Łaskicz, Masiulewicz, Janczak, Stanisławski, Słomka, Antczak, Kulig, Kacperek i Kozłowski, wykazał całkowitą jednomyślność z uchwałami plenum KC, dotyczącymi sytuacji w Komunistycznej Partii Jugosławii, jak również podstaw ideologicznych Zjednoczonej Partii.

Również na dzielnicy Górnej Prawej naradę powitali przedstawiciele Dzielnicy Czerwonej PPS. Referat wygłosił tow. Uzdański. W żywej i interesującej dyskusji, jaka rozwinęła się nad referatem wzięli udział tow. tow. Mikołajewski (Centr. Teks.), Dzikowski (PZPB Nr 6), Wandachowicz (PZPW Nr 4) Donder (P Nr 6), Wandachowicz (PZPW Nr 4) Donder (PZPB Nr 6), Wosiewicz (PZPW Nr 1), Zagozda, Rutecki (Ośr. Konf. Nr 3), Pokorski (sekretarz Kom. Dzielnicowego). Wypowiedzi mówców świadczyły o pełnej jednomyślności aktywu z linią partyjną, jaka znalazła wyraz w uchwałach lipcowego plenum Komitetu Centralnego naszej Partii.

Na wszystkich trzech naradach zebrani dali wyraz swojemu oburzeniu z powodu zbrodniczego zamachu dokonanego na przywódcy proletariatu włoskiego tow. Togliattim i w uchwalonych jednomyślnie rezolucjach wyrazili swoją pełną solidarność z walczącym przeciwko reakcji i faszyzmowi ludem włoskim. Jedną z tych rezolucji zamieszczamy poniżej.

Rezolucja

Zebrani na naradzie **aktywiści Dzielnicy Górnej Prawej PPR w Łodzi, wobec zamachu** na osobę tow. Togliatti'ego, przywódcę Włoskiej Partii Komunistycznej i włoskiej klasy robotniczej — wyrażają swoje głębokie oburzenie przeciwko zbrodniczym metodom faszystowskiego rządu chrześcijańskiej demokracji de Gasperi'ego.

Polska klasa robotnicza przesyła wyrazy pełnej solidarności włoskiej klasie robotniczej i Włoskiej Partii Komunistycznej, które prowadzą ciężką walkę z rodzimą reakcją — pachołkiem amerykańskiego imperializmu.

Robotnicy polscy przesyłają robotnikom włoskim braterskie pozdrowienia i słowa otuchy do walki w pełnej świadomości, że ich walka jest walką międzynarodowego proletariatu przeciwko faszystom, przeciwko zbrodniczej reakcji, przeciwko kapitalistycznym wyzyskiwaczom, o sprawiedliwość społeczną, o pokój na świecie.

Haniebne prowokacje imperialistycznych burzycieli pokoju nie załamią, ale pobudzą czujność i siły klasy robotniczej całego świata.

Przesyłamy najserdeczniejsze życzenia szybkiego powrotu do zdrowia tow. Togliatti'emu wraz z mocnym zapewnieniem, że klasa robotnicza Włoch nie jest osamotniona w swej walce.

Niech żyje włoska klasa robotnicza!

Niech żyje międzynarodowa solidarność mas pracujących!

87 proc. członków PPR i 87,5 proc. członków PPS

złożyło do dnia 10 lipca rb. deklaracje na Wspólny Dom

WARSZAWA (RAP-SAP). — Według zestawień centralnych pełnomocników KC PPR, tow. Szafrańskiego i CKW PPS, tow. Serkowskiego na dzień 10 lipca br. *854.394 członków organizacji PPR zadeklarowało 974.208.512 zł i na dzień 13 lipca br. 494.153 członków Polskiej Partii Socjalistycznej złożyło deklaracje na ogólną sumę 500.143.118 zł.*

Jeśli chodzi o skalę procentową, to w Polskiej Partii Socjalistycznej złożyło deklaracje 87,5 procent ogólnego stanu członków i w Polskiej Partii Robotniczej złożyło deklaracje 87 procent członków.

Niżej podajemy **tabelkę przedstawiającą procentową ilość członków obu partii w poszczególnych** województwach, którzy złożyli deklaracje na Wspólny Dom:

Procent w stosunku do ilości członków

			PPS	PPR
1.	Woj.	białostockie	75,6 proc.	97,5 proc.
2.	„	bydgoskie	73 „	90 „
3.	„	gdańskie	93 „	97 „
4.	„	śląsko-dąbrowskie	85 „	89 „
5.	„	kieleckie	67 „	80 „
6.	„	krakowskie	93 „	82 „
7.	„	lubelskie	66,7 „	86 „
8.	„	Łódź m.	PPS nie posiada Kom. Miejskiego	94,9 „
9.	„	łódzkie	94 proc.	87 „
10.	„	olsztyńskie	89,4 „	87 „
11.	„	poznańskie	92 „	84 „
12.	„	rzeszowskie	80,5 „	75 „
13.	„	szczecińskie	96 „	89 „
14.	„	wrocławskie	96 „	82 „
15.	„	warszawskin	81 „	88 „
16.	„	Warszawa m.	97 „	96 „

Przeciętna w skali ogólnokrajowej na członka organizacji PPR wynosi 1.030 i na członka PPS — 913 zł.

Na listach Polskiej *Partii Socjalistycznej złożyło deklaracje 91.317 bezpartyjnych i na* listach Polskiej Partii Robotniczej złożyło deklaracje 136.841 bezpartyjnych.

Apel Włoskiej Partii Komunistycznej

Czynniki eksploatujące i rujnujące kraj odczuły potężny głos odpowiedzi Włoch pracujących, które pokazały w sposób tak imponujący, jak nigdy dotąd, jakie są ich siły. Odpowiedź tę odczuli również organizatorzy rozłamu akcji strajkowych, których podejrzane manewry zostały udaremnione przez jednolitą postawę mas pracujących.

Pracownicy! Strajk generalny był wielką bitwą, toczoną w ramach walki o nowe kierownictwo polityczne państwa. Zachowanie klerykalno-reakcyjnego rządu w tym poważnym momencie, negowanie odpowiedzialności politycznej za zamach i uznanie, że winnym jest tylko sprawca bezpośredni, wyraźnie zadeklarowana chęć stosowania represji, w konsekwencji których ulica i place miast spłynęły nową krwią ludu, uświadomiły jasno masom słuszność naszej postawy politycznej.

Strajk generalny przekonał wszystkich szczerych demokratów o konieczności wzmocnienia jedności, aby tą drogą można było zrealizować postulat ogółu ludności, tj. żądanie powołania nowego kierownictwa kraju. Strajk generalny przekonał wszystkich szczerych demokratów, że należy czuwać, by nie dopuścić do represji i prześladowań. Jednomyślne objawy potępienia, protestu, które ujawniły się w związku z zamachem, demonstrują po raz pierwszy w sposób imponujący tendencje, zmierzające do rewizji sztucznego wyroku wyborczego wydanego w dniu 18 kwietnia br.

Ocena strajku powszechnego

RZYM PAP. — Biuletyn Izby Pracy „Il Lavoro" w sposób następujący skomentował strajk powszechny.

„**Tak jednomyślna i całkowita manifestacja ma miejsce po raz pierwszy we Włoszech. Naród włoski pełen głębokiej troski o życie Togliatti'ego, odnalazł w tych dniach swoją jedność, skupiając się około klasy robotniczej. Każdy prawdziwy demokrata włoski uświadomił sobie, że zamach na Togliatti'ego jest zamachem na wolność i demokrację. Dlatego strajk generalny miał taki spontaniczny i jednomyślny przebieg.**

Ale nie kończy się — kontynuuje „Il Lavoro" walka pracowników włoskich o demokrację. Strajk generalny rozpoczyna nową fazę walki, która *charakteryzować będzie jeszcze ściślejsze* zjednoczenie pracowników włoskich.

Dzień lotnictwa w ZSRR

MOSKWA (PAP). W niedzielę dnia 18 b. m. odbędą się w ZSRR uroczystości związane z tradycyjnym obchodem „Dnia Lotnictwa". — Na lotnisku podmoskiewskim w Tuszynie odbędą się masowe pokazy lotnictwa sportowego oraz najbardziej nowoczesnych samolotów wojskowych o napędzie odrzutowym.

W dniach od 5 do 15 sierpnia na terenie całego kraju zostaną przeprowadzone zawody szybowcowe.

KOMUNIKAT
WOJ. KOMITETU JEDNOŚCI

Wojewódzki Komitet Jedności zawiadamia, że zbiórka delegatów na Kongres Zjednoczeniowy do Wrocławia odbędzie się dnia 19 lipca b. r. o godz. 8-ej rano w lokalu WKJ ul. Kopernika 8.

Radosne Święto Wyzwolenia

Przygotowania w całym kraju do obchodu dnia 22 lipca

Z terenu różnych województw nadchodzą wiadomości o czynionych tam *przygotowaniach do dnia Święta Wyzwolenia.*

Każde województwo, każde miasto i wieś przygotowują się, by *godnie powitać ten dzień,* wykazać swe osiągnięcia gospodarcze i kulturalne, swe *perspektywy dalszego rozwoju.*

Fabryki i zakłady pracy przygotowują tablice, ilustrujące osiągnięcia produkcyjne.

W Katowicach przygotowywane są specjalne wydania gazet ściennych, poświęcone dniu 22 Lipca. Przeprowadzono zbiórkę książek, przeznaczonych dla 25 wsi na Opolszczyźnie. Według częściowych obliczeń zebrano książek o wartości 4 milionów zł.

Godnie wystąpi też Poznań. Komitet Organizacyjny Święta ogłosił konkurs na najpiękniej udekorowany dom. W hali Targów odbędzie się zabawa obliczona na 70 tys. osób. W ramach przedświątecznych przygotowań nie zapomniano również o „milusińskich", przewidziano bowiem dla nich zabawę z loterią fantową (nagrody ufundowała Liga Kobiet i PCK). Postanowiono też zadość uczynić „marzeniom" przyszłych sportowców i urządzić im wyścigi na... hulajnogach.

Niemniej pilnie przygotowuje się do dnia Święta młodzież, zrzeszona w Służbie Polsce. Już teraz odbywają się we wszystkich brygadach pogadanki na tematy związane ze Świętem Lipcowym.

W dniu Święta Wyzwolenia odbędzie się przegląd wewnętrzny w ramach brygad SP. Będzie to pierwsza defilada junaków, niedawno do brygad przybyłych. 22-go Lipca w południe odbędą się zawody sportowe SP oraz zabawy, a wieczorem zapłoną ogniska. 25 lipca natomiast junacy SP wezmą udział w uroczystościach Święta Lipcowego i zabawach na wsi.

Równie atrakcyjnie zapowiada się przebieg Święta w Warszawie. Orkiestry wszystkich kawiarń grać będą na ulicach miasta, we wszystkich dzielnicach przewidziane są zabawy ludowe, występy zespołów świetlicowych na wolnym powietrzu. W kinie Syrena odbędzie się bezpłatny pokaz filmowy.

Jan Bodenek

Nocne przesłuchanie

(Przełożył z języka słowackiego Antoni Brosz)

Zanim przywdziałem mundur żandarma — tak przynajmniej mi się zdaje — byłem zupełnie przyzwoitym człowiekiem o nienagannych manierach. Później, w toku przeprowadzania różnych dochodzeń, nauczyłem się kląć gorzej niż szewc i wrzeszczeć, niby klakson. Ale to nie było jeszcze tak straszne, bo kiedy wyszedłem z komisariatu między zwyczajnych ludzi, zawsze zdołałem zauważyć, że ja, żandarm, jestem wcale normalnym obywatelem, takim, jak inni.

Ale od czasu, kiedyśmy z Pilzna przywlekli tych pięciu Niemców, mieszkańców naszej gminy, którzy uciekli przed Czerwoną Armią do Niemiec, od tego czasu — czy to w komisariacie, czy w domu, czy na ulicy — nie może mi przez usta przejść żadne porządne słowo. Stale jestem w jakimś śledczym transie. Niczego nie mogę od nich wydostać, choć dzień i noc wołam ich na przesłuchanie. Wszystko darmo. Choć szyję daję, że wypadek, jaki miał miejsce w naszej gminie, jest im dobrze znany w najdrobniejszych szczegółach.

Mamy u nas masowy grób cywilnych mieszkańców gminy, a w nim kobiety, dzieci i mężczyźni. To robota niemiecka z czasów obsadzenia miejscowości naszej po wycofaniu się oddziałów powstańczych. Wśród ofiar bestialskiej masakry jest i moja siostra, którą ktoś zadenuncjował, że pomagała partyzantom. Schwytani chłopcy niemieccy byli wówczas aktywnymi członkami partii i oni tylko mogli znać wszystkich mieszkańców naszej gminy, albo przynajmniej orientowali się doskonale, kto ich denuncjował. Ale przy zeznaniach milczą, jak grób. Wiedzą, że ich sprawiedliwość nie ominie, wzdychają tylko i narzekają, że są niewinni, a kiedy ich wzywam na przesłuchanie, widzę, jak im się trzęsą podbródki; chcą żyć. Nieraz przy drzwiach łowiliśmy ich gwałtowne sprzeczki, jakie prowadzili w szwabskim szwargocie; łowiliśmy, jak wymyślają sobie na wzajem, ale potem przy przesłuchaniu ani pary nie chcą puścić z gęby!

Wypadek ten zbełtał mi całkiem mózg; chlupocze mi on pod czaszką, jak kwaśne mleko w dzbanku, zwłaszcza kiedy prowadzę przesłuchanie. Powoli głupieję ze złości i przestaję rozróżniać, gdzie jestem i co w ogóle robię.

Aby ci diabeł rwał szczękę ognistymi kleszczami! — Ludzie pomału będą uważali człowieka za wariata — i diabli wiedzą, czy już naprawdę nie zaczynam nim być! Przecież wczoraj wieczór, na przykład, kiedy żona podając mi kolację na stół tak sobie od niechcenia bąknęła coś o tych Niemcach, ja — jak osa do miodu — natychmiast wpadłem w swój śledczy trans. Dopiero po długiej chwili zreflektowałem się, że krzyczę na nią, niby parobek; przypominam sobie, że w potoku słów jaki lał się ze mnie, dwa razy krzyknąłem na nią: „ty niemiecka świnio". Kiedy ochłonąłem, darmo przepraszałem; obraziła się na śmierć i uciekła do rodziców.

Oby im grom pruł te niemieckie bebechy! Tak dalej nie idzie! Tak czy inaczej muszę z tym skończyć. **W śniegu na mrozie, boso i o głodzie, po lasach miałem głowę w porządku,** a teraz na wolności, diabeł mi rozum zmącił przez tych pięciu szwabów.

Zdecydowałem więc, że spróbujemy inaczej! Tak po niemiecku. Patrzę na zegarek. Pierwsza po północy. Moich ludzi jeszcze nie widać. Gdzież są?!

W pewnym momencie skoczyłem zza stołu, ale wtem usłyszałem kroki i do kancelarii weszło dwóch żandarmów z automatami i goniec gminny Grzegorz z dwiema lampami.

— No, już gromy sypałem na was! Gdzież to tak długo siedzicie? Chodźmy, chodźmy! — krzyczę na nich, widząc, że jeden z żandarmów wyciąga zegarek, chcąc mi tłumaczyć, że nie przyszli za późno.

Pcham ich ku drzwiom, więc szybko biegną w stronę celi, aby wyprowadzić Niemców. Chwilę mocują się z kluczem, nie mogąc otworzyć. Odpędziłem ich od drzwi i sam wchodzę do celi, a za mną Grzegorz, przyświecając lampą.

W kącie na słomie gnieździło się tych pięciu niemieckich diabłów. Jakoś nie bardzo chciało im się dźwigać do góry...

— No! Ja wam, diabelskie syny! Wstawać! — ryknąłem na nich. Gdy usłyszeli mój głos, zerwali się na równe nogi. Cała piątka stanęła przede mną równo, jak świece, mierząc nosami w ziemię.

Grzegorz przejechał po nich lampą i zatrzymał ją dłużej na tym, co stał z brzegu po prawej stronie. Światło obnażyło mu z ciemności kawał twarzy i przebity nos, pamiątkę z bitki karczemnej w Niemczech, gdzie był na przeszkoleniu, jako esesman.

To był ten Mayer, co mi już połowę krwi wypił!

— No, więc idziemy! — krzyknąłem bijąc ręką we drzwi. — **Tu na ziemi byliście w trzech czwartych bogami, a tam, na drugim** świecie, znajdziecie tę brakującą jedne czwartą! Tak jak wy w naszych, wszak dobrze wiecie — żeście ich z tej nory wywlekali tam pod kopiec! Grzegorz daj im łopaty!

Grzegorz rozdał przygotowane poprzednio łopaty i wyszliśmy.

Grzegorz szedł przodem, świecąc, za nim Niemcy z łopatami, a za nimi my, trzymając w pogotowiu odbezpieczone automaty.

Wyszliśmy pomiędzy opłotki na ścieżkę i na przełaj przez łąki prowadząc pod kopiec. Szliśmy naprawdę, jak na egzekucję. Wszystkich przenikała groza tej nocy, w której kulejąca kostucha rada była zagwizdać upiorną kołomyjkę, to na jednym, to na drugim palcu, potem — wszystkie wraziwszy w bezzębną gębę — gwizdać jak sto diabłów, podskakując na chromej nodze, by w końcu zakręcić się, jak wrzeciono i zmieść wszystko dokoła...

Patrzę na Niemców i myślę: No, zobaczymy!

Z trudem wyrzucali przed siebie nogi, jakby ich kto ustawicznie kłuł bagnetem pod żebro. Żandarmi szli z automatami gotowymi do strzału, tylko mnie, gdy zbliżaliśmy się do kopca, zaczęły przechodzić ciarki. Rzuciłem kości, więc trzeba jakoś z tego wybrnąć, nawet jeśli mi się w dalszym ciągu do niczego nie przyznają. Strzelać ich nie miałem zamiaru i nawet nie mogłem.

Ale zobaczymy, co teraz pocznie germański prabóg w ich żyłach nad grobową jamą.

— Stój, Grzegorz! — zawołałem i poleciłem mu, aby wymierzył pięć miejsc długości dwóch metrów i na metr szerokich. — No chodźmy! — skinąłem na nich — Tak, jak wy naszych! Do szeregu!

(Dokończenie nastąpi)

Po zbrodniczym zamachu na Togliatti'ego

Wiadomość o zbrodniczym zamachu, dokonanym na wielkiego przywódcę włoskiej klasy robotniczej, Palmiro Togliatti'ego, wstrząsnęła światem. Ukazała ona ohydne oblicze reakcji włoskiej, która staczając się coraz niżej w bagno zaprzedania Włoch obcemu imperializmowi, nie zawahała się sięgnąć do metod mordu i gangsterstwa w walce z własnym narodem.

Rządy gwałtu i terroru, przy pomocy których de Gasperi zapewnił sobie zwycięstwo w wyborach, przybrały jeszcze bardziej brutalne formy w okresie powyborczym.

Wobec rosnącego oporu, jaki klasa robotnicza stawia marshallizacji Włoch, klika chadecka, rządząca krajem w interesie trustów amerykańskich, rozpętała wściekłą kampanię oszczerstw przeciwko działaczom demokratycznym, kampanię nie ustępującą w niczym chwytom z okresu dyktatury Mussoliniego. Dzielnie sekundowali jej w tym renegaci saragatowscy. Organ Saragata „Umanita'' pisał przecież niedawno, że „Togliattiego i jego zwolenników należy zlikwidować''. W tej atmosferze zrodziła się zbrodnia, za którą pełną odpowiedzialność ponosi rząd i stojąca za nim reakcja włoska oraz amerykańscy podżegacze wojenni.

Strzały oddane w Togliatti'ego, to zamach na suwerenność Włoch i prawa ludu włoskiego, którego woli do walki nie udało się załamać rządowi de Gasperi'ego. Prowokatorzy faszystowscy, z których szeregów pochodzi zbrodniarz, sądzili widocznie, że zabójstwo Togliatti'ego będzie mogło się stać, zgodnie z zaleceniami Saragatowców, hasłem do likwidacji partii komunistycznej, hasłem do generalnej rozprawy z włoską klasą robotniczą i jej organizacjami. Natychmiastowa, żywiołowa reakcja klasy robotniczej z miejsca przekreśliła ich oczekiwania. Bezgraniczne oburzenie mas pracujących, dla których Togliatti jest symbolem wolności i niepodległości Włoch, którego każdy robotnik włoski darzy absolutnym zaufaniem i przywiązaniem, przybrała formę strajków protestacyjnych, które z szybkością błyskawicy przeistoczyły się w strajk generalny, obejmujący cały kraj.

Strajk powszechny, proklamowany aż do odwołania przez Generalną Konfederację Pracy, z gruntu zmienił sytuację polityczną we Włoszech. W obliczu groźnego niebezpieczeństwa klasa robtnicza wystąpiła zjednoczona i zwarta, świadoma swej siły i odpowiedzialności. Klasa robotnicza domaga się ustąpienia rządu de Gasperi'ego, nie chcąc dłużej tolerować istnienia rządu, który doprowadzając kraj do ruiny, spychła go jednocześnie w odmęt wojny domowej . Włoska klasa robotnicza wystąpiła jako siła porządku i praworządności, gotowa do walki w obronie swych praw i swych zdobyczy demokratycznych. Zbrodnicze metody, jakich chwyciła się reakcja włoska, obrócą się przeciw niej samej.

Wrocław wytęża siły

Ludzie, którzy budują Wystawę

(Od specjalnego wysłannika „Głosu")

WROCŁAW, w lipcu.

Wrocław przeżywa naprawdę gorączkowy okres. Miasto żyje pod znakiem liczonych już godzin, dzielących je od *uroczystej chwili otwarcia „Wystawy"*. Ale gorączka przedwystawowa przechodzi przede wszystkim pod znakiem pracy skupionej, pełnej powagi i gruntownego przemyślenia. I to właśnie odrazu rzuca się w oczy.

Wytężona praca na rozległych terenach wystawowych trwa *bez przerwy przez dzień i noc.* Gdy zapadnie zmrok, pracuje się przy świetle potężnych reflektorów. Każdy z robotników pracuje w skupieniu, nie tracąc ani sekundy na niepotrzebne rozmowy, zdenerwowanie itp. I to właśnie zwraca odrazu uwagę, wyrabia pewność, iż mimo krótkiego czasu, jaki pozostaje do dnia otwarcia, wystawa w oznaczonym terminie będzie „zapięta na ostatni guzik".

Jeden z robotników, pracujący nad montowaniem pawilonu przemysłu metalurgicznego, tak powiada do mnie:

— Jestem starym „dolnoślązakiem". Przyjechałem na nasze ziemie piastowskie jeszcze jesienią 1945 r. Pochodzę zza Bugu. Ale pokochałem Dolny Śląsk i nasz piękny Wrocław. Czuję się tu u siebie w domu. A czyż znajdzie się ktoś, kto nie lubi swego własnego domu, kto nie dba o czystość, o porządek, o dobrobyt w tym domu? Uważam, że obecna wystawa — to przegląd tego, cośmy w ciągu trzech lat w swoim starym domu zrobili. I na co nas stać jeszcze, co zrobimy i co chcemy jeszcze uczynić, aby dom nasz był naprawdę dostatni i piękny. Dlatego pracuję tu nad montowaniem pawilonu przede wszystkim dla siebie, bo jestem u siebie i swój dom oraz dobytek pragnę wszystkim pokazać! Czyż jest tu możliwy nerwowy pośpiech, brak skupienia?

Tym słowom starego robociarza ob. Cieślaka przysłuchuje się gromadka pracujących obok robotników.

Nie przerywając ani na sekundę pracy, jeden z nich dodaje:

— Na Ziemiach Zachodnich przebywam już od 2-ch lat. Przyjechałem tu z rodziną z Kielecczyzny. No i odrazu „wrosłem" w te piękne ziemie. Stały się dla mnie bliskie i swoje. Mam niezłą pracę, ładny domek, o którym nigdy dawniej nawet marzyć nie mogłem. Dzieci uczą się, są zdrowe, bo jakżeż nie być tu zdrowym, oddychając takim powietrzem? I wszystko dały mi to nasze Ziemie Zachodnie. Obecna wystawa — to moja, nasza, nas wszystkich, co tu przebywają, *wspólna wystawa.* I dlatego chcemy, aby była ona piękna i pokazała wszystko, cośmy tu dla siebie zrobili!

To określenie „nasza wystawa" słyszymy niemal od wszystkich robotników, pracujących na rozległych terenach wystawowych. Są to przeważnie repatrianci, przesiedleńcy, reemigranci, lub autochtoni, którzy znaleźli pracę, dom, dobrobyt na tych prastarych ziemiach polskich. I może dlatego w prostych słowach robotników, pracujących nad wykończaniem „naszej wystawy", wyczuwa się wyraźnie nutki zrozumiałej *dumy i niekłamanego sentymentu.*

Znalazłem się na terenach wystawowych przypadkowo w towarzystwie kilku zagranicznych kolegów-dziennikarzy, na równi ze mną żądnych uchylenia rąbka tajemnicy nad montującymi się cudami wystawy. Oglądaliśmy je, co się nazywa „na pięć minut przed kurtyną". Zapamiętałem sobie trafne słowa jednego z zagranicznych kolegów — dziennikarza węgierskiego, który powiedział dosłownie, co następuje: „Nie wątpię, że wasza wystawa będzie ciekawa i podziwiać będziemy niejedno cudo". Ale wiecie, kolego, największym cudem w ramach wystawy jest wasz polski robotnik, człowiek pracy w ogóle, który tu przyszedł na zniszczone przez wojnę zgliszcza i ruiny i potrafił w ciągu trzech lat zrobić to, co widzimy dziś na waszych Ziemiach Zachodnich na każdym kroku. Skromny robotnik, budujący obecnie nie tylko wystawę, ale zarazem i twórca wszystkiego, co na wystawie ujrzymy — to naprawdę prawdziwy cud, przed którym ręka, mimo woli sama podnosi się, aby ściągnąć w milczącym szacunku z głowy nakrycie". I dlatego właśnie, wspominając to trafne określenie kolegi cudzoziemca — postanowiłem napisać kilka słów o tych, co budują wystawę, nim będę opisywać jej wspaniałości. (pow)

To i owo

Swierzb w dowborowym towarzystw e

Był przed wojną taki, proszę was, okres, że oficerkowie sanacyjni zaprawiali się w strzelaniu — do cywilów. Wyszedł sobie taki major czy inny rotmistrz z „Caveau Caucasien" albo „Oazy" i trrach, trrach, ze spluwy do tego lub owego przechodnia. Fantazję taką mieli kawalerską, a raczej — kawaleryjską. Oczywiście, byli za to pozywani przed sąd, ale tu obrona zawsze ich jakoś potrafiła usprawiedliwić.

— Nasz klient — rozwodzili się p. p. adwokaci — nie może odpowiadać za swój czyn, ponieważ posiada poczytalność bardzo ograniczoną. Gdy miał 5 lat, zleciał Z GRUSZKI NA GŁOWĘ, a ponadto babka jego cierpiała na CHOROBĘ ŚW. WITA...

Ta metoda obrończa znalazła szerokie zastosowanie w jednym z łódzkich procesów. Naturalnie, chodziło nie o oficerów z „fantazją" (takich obecnie w naszym wojsku nie ma), a o kierowników niejakiego OUL'u, którzy za łapownictwo i kanty znaleźli się: 1⁰ w ulu, 2⁰ przed sądem. Też niby „fantazja", nieprawdaż, ale już innego „dowborowego" gatunku: sabotaż gospodarczy. Sprawa, ma się rozumieć, poważna, wszystkie przestępstwa udowodnione, ale od czegóż są na świecie choroby? Choroba — wiadomo — „wszystko" tłumaczy.

— Nie da się zaprzeczyć — wywodził więc gładko obrońca Gruszczyńskiego — że klient mój przyjmował od petentów wynagrodzenie za przydział mienia poniemieckiego, ale przecież nie wiedział, co czyni, gdyż jest jednocześnie EPILEPTYKIEM, PARALITYKIEM, PARANOIKIEM I ALKOHOLIKIEM. Jedyne, co go jeszcze poruszało i trzymało przy życiu — to właśnie łapówka...

— „Nie wie lewica, co bierze prawica — wyjaśniał adwokat Adamczewskiego — zwłaszcza, gdy człowiek ma tick nerwowy, a taki tick miał właśnie Adamczewski...

— Kiryk? — grzmiał obrońca Kiryka. — Ależ on cierpi na rozdwojenie jaźni! Czyż więc może odpowiadać za to, że jego drugie „ja" było nieuczciwe?

Niestety, sąd na podstawie dokładnego rozpoznania dowodów wszystkie wyszukane objawy chorobowe u oskarżonych sprowadził do ŚWIERZBU POSPOLITEGO i postawił prostą diagnozę, że b. podwładnych b. dyrektora Dowbora po prostu łapy za bardzo swędziły. Do „prezentów", „podarunków" itp A na taką „chorobę" to jedyna kuracja w sanatorium za kratami. E. Tam.

Komunikaty

Zawiadamia się wszystkich zainteresowanych, że biuro Obywatelskiego Komitetu Obchodu Święta Odrodzenia w m. Łodzi mieści się w gmachu Zarządu Miejskiego ul. Piotrkowska Nr 104 lewa oficyna parter, telefon 280-40 wewn. 90.

INTERPELACJE naszych czytelników

Sprawa która nie cierpi zwłoki

Tow. Redaktorze!

Przed kilku dniami, na przystanku przy ul. Nowomiejskiej omal nie zginęło kilka osób od spadającego z wysokości trzech pięter tynku i cegieł. Tylko dzięki zbiegowi okoliczności — nikt nie został zabity czy ranny, — bo mianowicie, na sam przód — posypał się na pasażerów, oczekujących na tramwaj tynk, a potem dopiero, spadły cegły.

Na Piotrkowskiej między Zamenhofa i Stalina — spadł przed kilku dniami wieczorem cały strop balkonu. I znów tylko dzięki przypadkowi nikt nie został ranny. To samo zdarzyło się na Wólczańskiej między Bandurskiego i Żwirki.

Ostatnie długotrwałe deszcze rozmyły w bardzo wielu miejscach i tak już osłabione i nie konserwowane od lat tynki i „ozdoby'' naszych łódzkich kamienic. Obecnie okres deszczowy minął — a reszty zniszczenia dokona susza i... coraz więcej będziemy mieli takich wypadków, jak opisane powyżej. Czy wszystkie zakończą się szczęśliwie? — tego nie można twierdzić.

Należy jednak stwierdzić że zdrowie i bezpieczeństwo mieszkańców naszego miasta jest przez owe ciągle obrywające się bryły tynku i cegieł wystawione na poważny szwank. Jest to sprawa, której należy co rychlej zaradzić i to w sposób skuteczny.

Moim zdaniem Zarząd Miejski powinien desygnować odpowiedni oddział roboczy, zaopatrzony w wóz strażacki. Oddział ten dokonałby dokładnej inspekcji wszystkich wystających nad naszymi głowami kariatyd, gzymsów i nawet... pomników, wiszących nad naszymi głowami na centralnych ulicach miasta. — Właściciele domów, tudzież sam Zarząd Nieruchomości — powinni otrzymać stanowczy nakaz USUNIĘCIA wszystkich GROŻĄCYCH ŚMIERCIĄ ruchomych tynków i gzymsów.

Powyższa sprawa jest naprawdę bardzo ważna. Załatwienie jej nie może być odkładane do „pierwszego nieboszczyka''.

Jan Jankowski

Uciążliwy postój

Obywatelu Redaktorze,

Prosimy o interwencję u odpowiednich czynników, względnie o poinformowanie nas, co należy uczynić, by załatwić sprawę następującą:

Przy ulicy Żeromskiego 27, 29., 31 jest postój dorożek, obliczony na 10 dorożek. Na postoju tym bywa zwykle 15 — 20 dorożek. My, lokatorzy wyżej wspomnianych domów, powracając do domu z fabryk i biur, musimy zamykać okna przed rojem much i odstręczającym odorem, unoszącym się na ulicy dokoła dorożek.

Poza tym niejednokrotnie dorożkarze tarasują przejście przez ulicę, stojąc na chodniku. W pobliskich sklepikach odbywa się nielegalna sprzedaż wódki, z czego korzystają dorożkarze — w stanie nietrzeźwym skorzy są do kłótni i awantur.

Zapytujemy, czy Wydział Zdrowia Z.M. wie, że istnieje wapno chlorowane, którym należy dezynfekować miejsca postoju dorożek? Czy nie można by zwiększyć ilości postojów dorożek w mieście tak, aby na każdym postoju było nie więcej, niż 5 dorożek? Czy nie można by przesunąć postoju pod nr 33 przy ul. Żeromskiego, gdzie jest tylko parterowy budynek, względnie na parzystą stronę ulicy, gdzie są jedynie parkany?

Lokatorzy w.w. domów przy ul. Żeromskiego.

„Złe duchy" dzisiejszych Niemiec

Kto wywołał „kryzys berliński"

Hitlerowskie tradycje partyjnych prowodyrów reakcji

(Od specjalnego korespondenta „Głosu")

BERLIN W LIPCU

Niezmiernie trudna jest sytuacja korespondenta polskiego w Berlinie.

Podczas , gdy wydarzenia przybrały w tym mieście oszałamiające tempo, dystansujące o wiele długości bieg normalnego uporządkowanego życia, korespondent polskich pism ma do swej dyspozycji pocztę, która zaledwie raz w tygodniu, a i to z opóźnieniem doręczy jego list do redakcji dziennika. Mamy wprawdzie od niedawna doskonałe połączenie kolejowe z Warszawą i niemałą dumą napawa nas widok polskich nowiuteńkich pulmanów na dworcu śląskim, skąd co wieczór odchodzą do Warszawy.

Również co tydzień z lotniska Schoenefeld w Berlinie startuje wielki samolot „Lotu" ale poczty nie zabiera.

Ten krótki wstęp podać chcę uwadze zarówno naszych wydawnictw w kraju, jak i Czytelników, aby czytając korespondencje z Niemiec mieli zawsze na uwadze dwie kontrastujące ze sobą **krańcowe przeciwności:** błyskawiczny rozwój wypadków na arenie politycznej i niezmiernie powolne funkcjonowanie naszej poczty na jednej z najważniejszych tras: Berlin—Warszawa

* * *

Piszę te słowa w pierwszej dekadzie lipca gdy t.zw. **„kryzys berliński"** jeszcze trwa. Być może, że w chwili, gdy będziecie je czytać będzie on tylko jeszcze jednym wspomnieniem, przepojonym sztucznie wywołaną gorączką dni, których tyle już przeżyliśmy w okresie trzech lat, dzielących nas od dnia kapitulacji Niemiec. Ale bez względu na to, jaki obrót przyjmą wydarzenia, których Berlin stał się punktem centralnym, nie od rzeczy będzie przyjrzeć się z bliska stanowisku, jakie w czasie tej „zimnej" wojny zajęli ci, których dotyczyła ona bezpośrednio, a mianowicie — **sami Niemcy.**

EPIGONI HITLERYZMU PODNOSZĄ GŁOWY

Nie będę daleki od prawdy, jeżeli stwierdzę, że wydarzenia berlińskie nie stanowiły niespodzianki dla tych niemieckich działaczy politycznych, którzy oddawna już pod możnym protektoratem gubernatorów stref anglosaskich uprawiali akcję wymierzoną przeciwko czwartemu partnerowi okupacji Niemiec — Związkowi Radzieckiemu.

W swoim zacietrzewieniu, przywódcy partii socjal-demokratów i prawicowych partii mieszczańskich, poparci przez gęsto rozsianych po urzędach epigonów hitleryzmu, zaczęli przekraczać granicę nie tylko politycznego umiaru i politycznego rozsądku, ale poprostu granice bezkarności, gdy **na zebraniach publicznych nawoływali otwarcie do spisków i gwałtów.**

Nieprzytomna i nieprzebierająca w środkach kampania trwała przez długi czas: echa jej docierały do Londynu, gdy dokonywano tam **podziału Niemiec,** rzucane na wiecach „bojowe" hasła towarzyszyły obradom frankfurckim, gdzie powzięto (zawsze pokryjomu przed czwartym partnerem!) **decyzję o podziale Berlina.**

Niedość na tym: przywódcy berlińskiej socjaldemokracji i prawicowego odłamu chrześcijańskich demokratów, pragnąc jak najlepiej przysłużyć się swoim mocodawcom, zmobilizowali **wszystkie siły niemieckiej reakcji,** aby przy jej pomocy, na pamiętnym posiedzeniu magistratu berlińskiego w dniu 23 czerwca przeforsować wbrew głosom frakcji robotniczych, uchwałę o wprowadzeniu w zachodnim Berlinie marek, które, jeszcze na jesieni ubiegłego roku wydrukowane zostały w amerykańskich zakładach graficznych, co potwierdza fakt, iż **decyzja podziału Niemiec i Berlina powzięta była już wtedy, kiedy pozornie wyrażano gotowość do czterostronnego porozumienia w sprawie jednolitej reformy walutowej.**

WRZASK PROPAGANDY

Cały ten rozwój wydarzeń zmierzał nieuchronnie do wywołania ostrego kryzysu, który też nie dał na siebie długo czekać. Środki ochronne, zastosowane przez administrację radziecką dla ochrony interesów ludności Berlina i strefy radzieckiej, są w dalszym ciągu akcji antyradzieckiej, demagogicznie przedstawione za celowo prowadzoną i zgóry uplanowaną „blokadę", do przełamania której wezwano lotnictwo amerykańskie i angielskie słowem z najodleglejszych nawet baz ,aby ubrać całą imprezę w odpowiednie ramy, a równocześnie aby zademonstrować wobec Niemców rzekomą potęgę amerykańskiego i brytyjskiego lotnictwa.

Warkotowi motorów z góry towarzyszyć musiał **wrzask propagandy,** rozpętanej na ziemi, wciąż przez te same koła, wyszkolone i zaprawione do tego rodzaju przedsięwzięć za czasów Trzeciej Rzeszy

Trudno było się oprzeć wrażeniu, że obie te akcje: i ta w powietrzu i ta na ziemi ściśle są ze sobą powiązane, służąc jednakowym celom. Szło tu niewątpliwie o wywołanie nietylko wśród ludności, ale i w całej Europie wrażenia, jakoby ferment istniejący w Berlinie spowodowany był przez postępowanie władz radzieckich, aby przez to odwrócić uwagę od faktów, stanowiących istotne źródła konfliktu.

Do faktów tych należy w pierwszym rzędzie: **złamanie Układu Poczdamskiego przez mocarstwa zachodnie, podejmowanie uchwał w sprawie Niemiec bez wiedzy i udziału Sojuszniczej Rady Kontroli, kreowanie Frankfurtu do roli nowej stolicy odrębnego państwa, wprowadzenie marki zachodniej zamiast waluty jednolitej, oddania Zagłębia Ruhry, jako arsenału broni pod władzę amerykańskich koncernów, a** wreszcie świadome popieranie sił nacjonalizmu niemieckiego i zbrojenie ich do walki z ustrojem demokratycznym i jego osiągnięciami.

KTO WINIEN?

Gdy więc ludność zachodniego Berlina cierpi dziś na rozmaite braki, gdy pozbawiona jest wieczorami światła (sam piszę te słowa przy świeczce) gdy w braku komunikacji nie może korzystać z kin i teatrów, gdy czeka z głowami zadartymi do góry na mąkę i... rodzynki (zamiast tłuszczu) z powietrza, gdy przeżywać musi gogicznie przedstawiane za celowo prowa- ma to do zawdzięczenia przede wszystkim **anglosaskim imperialistom i swym własnym nacjonalistycznym prowodyrom partyjnym.**

LEOPOLD MARSCHAK.

NASZ DZIAŁ NAUKOWY

Dr. Witold Łukaszewicz

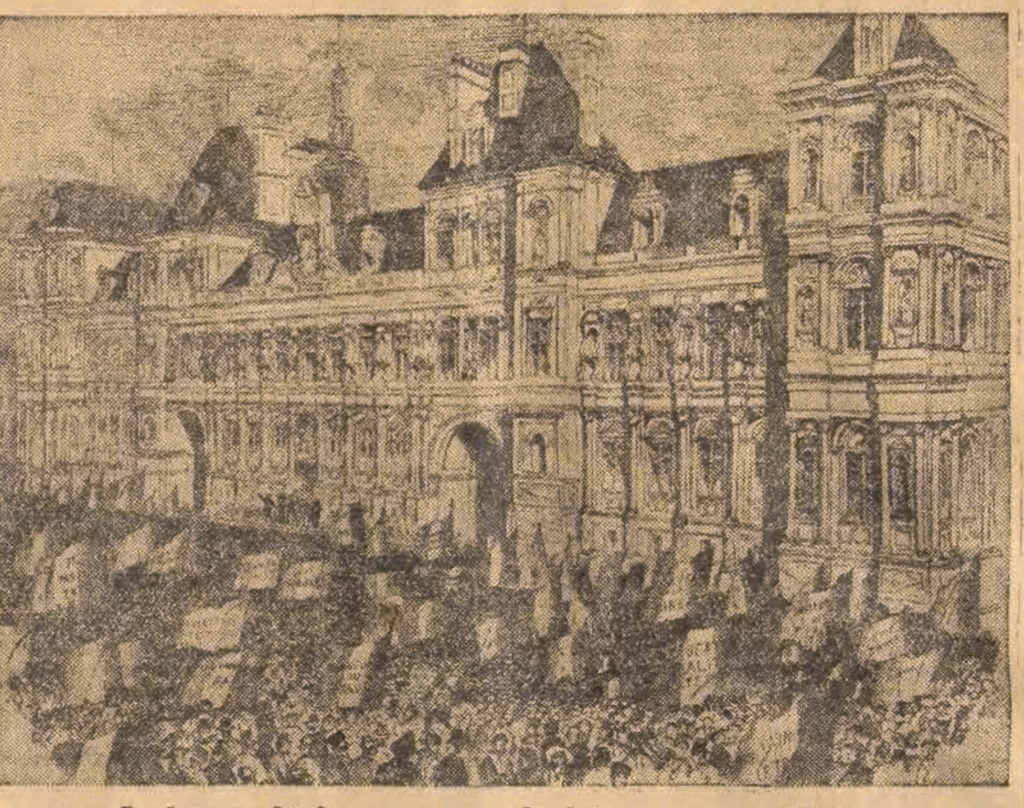
Polacy na barykadach francuskich
w latach 1832 — 1848

W POLSKICH OCZACH

Serca polskich tułaczy rewolucjonistów były po stronie bluzowców. Nawet późniejszy arcybiskup warszawski Zygmunt Feliński, który w dniach czerwcowych jako młody student obserwował ze swego okna walki w rejonie Panteonu, nie szczędzi pochwał dla bohaterstwa powstańców w swych Pamiętnikach. Oto fragment opisu walki: „Największa barykada mająca ze 4 mtr. wysokości przecinała szeroką prostą ulicę Luksemburską, jedyną, na której mogła działać artyleria, i tę barykadę widzieć mogłem z mych okien. Bronił jej liczny zastęp uzbrojonych w karabiny bluzowców, między którymi szczególną uwagę zwracał na siebie t. zw. Legion Wulkaniczny (Legion Vesuvienne) złożony z samych kobiet. Amazonki te, odziane były w krótkie błękitne bluzy, takież szarawary, na głowach miały czerwone frygijskie czapki i tegoż koloru pasy biodra ich opasywały. Uzbrojenie ich stanowiły także sztucery z bagnetami jak i męskiej części oddziału. Legion ów kobiecy, jedyny w nowożytnych dziejach Europy, był wprawdzie nieliczny, z kilku zaledwie złożony dziesiątków, szaloną jednak odznaczał się odwagą... Gdy działa zamilkły, a strzały karabinowe na coraz bliższą raziły metę, jedna z Amazonek wskoczyła na barykadę z czerwonym sztandarem w ręku i poczęła urągać żołnierzom, że nie wstydzą się strzelać do kobiet, między którymi mogą mieć żony lub siostry. Rażona kulą padła na kamienie, ale wnet zastąpiła ją druga, podnosząc sztandar obalony, aż póki i ta nie poległa. Nareszcie żołnierze wdarli się na barykadę i rozpoczął się bój na bagnety, tak zawzięty, że skończył się dopiero ze śmiercią ostatniego obrońcy, o pardon bowiem nikt nie prosił. Jeden z bluzowców, atletycznie zbudowany, już położył przeciwników, gdy pod nogą usunęły mu się kamienie i on padł na wznak, nie opuściwszy jednak karabina; Lecz w tym nawet krytycznym położeniu przeszył jeszcze bagnetem najbliższego żołnierza i zginął, walcząc do ostatniej chwili... „Tak walczyli proletariusze paryscy!

GŁOS „NOWEJ GAZETY REŃSKIEJ"

Na wiadomość o czerwcowej klęsce marksowska „Nowa Gazeta Reńska" zamieściła następującą ocenę wypadków paryskich i ich podłoża: „Ostatni oficjalny szczątek rewolucji lutowej, Komisja Wykonawcza, rozwiał się jak tuman mgły wobec powagi wypadków. Sztuczne ognie Lamartine'a zamieniły się w ogniste rakiety Cavaignaca. Prawdziwym, niesfałszowanym, prozaicznym wyrazem tej fraternite, tego braterstwa przeciwstawnych sobie klas, z których jedna wyzyskuje drugą, tej fraternite, proklamowanej w lutym... jest wojna domowa w swej najstraszniejszej postaci, wojna pomiędzy pracą, a kapitałem. To braterstwo płonęło we wszystkich oknach Paryża wieczorem 25 czerwca, gdy Paryż burżuazji był iluminowany, podczas gdy Paryż proletariatu ginął w płomieniach, w jękach, we krwi. Braterstwo trwało dokładnie tak długo, jak długo interes burżuazji zbratany był z interesem proletariatu... Rewolucja Lutowa była piękną rewolucją, rewolucją o powszechnych sympatiach, bo przeciwieństwa, które w niej wybuchły przeciw monarchii, nierozwinięte jeszcze, drzemały w zgodzie obok siebie, bo walka socjalna stanowiąca jej tło, wiodła tylko mglistą egzystencję frazesów i słów. Rewolucja czerwcowa była szkaradną rewolucją, odrażającą rewolucją, bo w niej na miejsce frazesu wystąpiła rzeczywistość, bo republika obnażyła głowę samego potwora, strącając z niej koronę, która ją kryła i osłaniała. Porządek! — — takie było hasło bojowe Guizota. Porządek! wołał guizotysta Sebastiani, gdy Rosjanie zdobyli Warszawę (1831). Porządek! woła Cavaignac, to brutalne echo francuskiego Zgromadzenia Narodowego i republikańskiej burżuazji. Porządek —grzmiały jego kartacze roszarpując na strzępy ciało proletariatu. Żadna z licznych rewolucji francuskiej burżuazji od 1789 r. nie była zamachem na porządek, bo pozostawiała nietknięte panowanie klasowe, pozostawiała niewolę robotników, bo pozostawiła burżuazyjny porządek, choćby nie wiedząc, jak często zmieniała się forma polityczna tego panowania i tej niewoli.

Lud paryski kroczy w pochodzie w marcu 1848 r.

CZERWIEC NARUSZYŁ TEN PORZĄDEK PRZYCZYNY KLĘSKI

Proletariat przegrał walkę w czerwcu mimo swego bahaterstwa, bo nie dorósł jeszcze wówczas jako masa, ani świadomością swej sprawy, ani siłą, do gwałtownego obalenia kapitalistów. „Zamieniając swą mogiłę — jak mówi Marks — na kołyskę burżuazyjnej republiki, proletariat zmusił tę republikę, by wystąpiła natychmiast w swej czystej postaci, jako państwo, które jawnie przyznaje, że zadaniem jego jest uwiecznienie władzy kapitału i niewolnictwa pracy". Sojusznicy burżuazyjni w walce czerwcowej z proletariatem drobnomieszczaństwo i chłopi, spostrzegli po niewczasie, że uśmiercić chcieli swego naturalnego sprzymierzeńca i ujrzeli przyczynę swej nędzy w jego klęsce.

Powstanie czerwcowe podniosło na kontynencie samopoczucie burżuazji i pchnęło ją do przymierza z monarchią feudalną przeciw ludowi, co pozwoliło załamać falę rewolucji europejskiej na jesieni 1848 r. Francja, rozdarta wojną domową ułatwiła carskiej Rosji, Austrii i Prusom ponowne spętanie wybijających się na niepodległość ludów. „Lecz jednocześnie los tych narodowych rewolucji —jak zaznacza Marks — został uzależniony od losu rewolucji proletariackiej, znikła pozorna samodzielność, ich niezależność od wielkiego przewrotu społecznego. Ani Węgier, ani Polak, ani Włoch nie będą wolni, dopóki robotnik pozostanie niewolnikiem"!

*

Sto lat minęło od powstania czerwcowego proletariuszy paryskich i sprzymierzonych z nimi rewolucjonistów polskich, oraz innych narodowości. W tym czasie odbył się zwycięski marsz klasy robotniczej przez nowe barykady do wyzwolenia społecznego. Na obszarach, gdzie sto lat temu rządziła najgroźniejsza kontrrewolucja, na obszarach carskiej Rosji ourganizowało się wysiłkiem proletariatu rosyjskiego potężne państwo, przykład postępu społecznego, socjalistyczny Związek Radziecki, Patronuje on dziś narodom świata w ich walce wyzwoleńczej spod jarzma tyranii politycznej i społeczno-ekonomicznej. Z odległej Hiszpanii i Grecji, Chin, Palestyny biegną dziś pozdrowienia braterskie walczących jeszcze o swą wolność i równość faktyczną młodych ludowych demokracji. A w państwach zachodniej i południowej Europy walczy z anglosaskim kapitalizmem klasa robotnicza. Naród polski, związany całą swą tradycją rewolucyjną z obozem postępu i demokracji, któremu patronuje dziś Związek Radziecki, zrozumiał lekcję historii sprzed stu laty i wyznaczył sobie miejsce na barykadzie pod robotniczym sztandarem. Wierny hasłu: „Za naszą i waszą wolność", które przed z górą stu laty wypisał na swych chorągwiach wojennych i na okładkach pism emigracyjnych, połączył to hasło z innym, które Marks i Engels położyli na czele Manifestu Komunistycznego w lutym 1848 r: „Proletariusze wszystkich krajów łączcie się"!

Wielkie osiągnięcia ojczyzny socjalizmu

Realny pokaz rozwoju i potęgi ZSRR

Pawilony radzieckie budzą podziw na wystawach międzynarodowych

Z wielkim powodzeniem wystąpił w roku bieżącym Związek Radziecki na czterech międzynarodowych targach i wystawach międzynarodowych, a mianowicie: w Polsce, Jugosławii, Finlandii i na Węgrzech. Ostatnia z nich w Budapeszcie została otwarta 11 czerwca i trwała do końca tegoż miesiąca. W ciągu pierwszych dziesięciu dni, ponad 8 tysięcy osób odwiedziło tam pawilon ZSRR, gdzie w szerokim zakresie zostały uwzględnione eksponaty, charakteryzujące osiągnięcia radzieckiego przemysłu, rolnictwa, nauki i kultury.

Na każdej z zorganizowanych przy udziale Wszechzwiązkowej Izby Handlowej wystaw — w Zagrzebiu, Poznaniu, Helsinkach i w Budapeszcie, wszechstronie była reprezentowana produkcja przemysłu radzieckiego. Była to wymowna demonstracja tych gigantycznych przemian, jakie odbyły się w latach ostatnich i odbywają się nadal w ekonomice radzieckiej. Zwłaszcza obficie reprezentowane były osiągnięcia Związku Radzieckiego w dziedzinie ciężkiego i średniego budownictwa maszyn — najnowsze samochody osobowe „Zis 110", „Pobieda" i „Moskwicz", a także ostatnie modele wozów ciężarowych, obrabiarki i maszynny rolnicze w kilkudziesięciu typach, a wśród nich kombajny samochodowe, pługi traktorowe, kultywatory, ruchome suszarnie zboża itd. — reprezentowały nowe osiągnięcia przemysłu radzieckiego. Samoloty osobowe i transportowe potężne ekskawatory, chemikalia, stale gatunkowe, maszyny drukarskie, medykamenty, przyrządy pomiarowe i dziesiątki innych wyrobów w sposób wymowny ukazały zwiedzającej wystawę publiczności potęgę przemysłową ZSRR, osiągnięcia kulturalne jego narodów oraz możliwości eksportowe państwa radzieckiego.

Wielkie zainteresowanie wywołały działy wystawy, obrazujące materiały świadczące o sukcesach powojennej odbudowy i rozwoju przemysłu i rolnictwa Związku Radzieckiego.

Wśród 2 milionów osób, które zwiedziły wystawy radzieckie w Zagrzebiu, w Poznaniu, w Helsinkach i w Budapeszcie byli ludzie najrozmaitszych zawodów. Wielu z nich odwiedzało pawilony radzieckie kilkakrotnie, przyglądając się uważnie wszystkim eksponatom. Uczucia milionów prostych ludzi — ludzi pracy Węgier, Polski, Jugosławii, Finlandii, dążących do wzmocnienia więzów przyjaźni ze Związkiem Radzieckim doskonale wyraziła wieśniaczka jugosłowiańska, Maria Kruk, w słowach: „Wspaniały jest naród rosyjski, wielką jest siła społeczeństwa socjalistycznego, którego wodzem jest J. Stalin".

Wystawy radzieckie zwróciły na siebie uwagę prasy. Czasopisma polskie, jugosłowiańskie, węgierskie i finlandzkie umieszczały obszerne komunikaty o pawilonach radzieckich, szczegółowe opisy stoisk, umieściły wiele fotografii. W roku bieżącym Związek Radziecki weźmie także udział w Praskich targach międzynarodowych, które odbędą się we wrześniu.

Zakłady Energetyczne we współzawodnictwie pracy

Ruch współzawodnictwa pracy zatacza coraz szersze kręgi. Ostatnio pracownicy Okręgowych Jaworznickich Zakładów Energetycznych przystąpili do współzawodnictwa pracy. Według opracowanych warunków załoga zobowiązała się między innymi ograniczyć straty energii elektrycznej w sieciach rozdzielczych, zwiększyć wydajność pracy, zmniejszyć koszty własne produkcji, zmniejszyć do minimum wydatki i czas trwania przerw w dostawie prądu oraz przerobić sieci wadliwie zbudowane. Również załoga Elektrowni w Sierszy Wodnej przystąpiła do współzawodnictwa. Robotnicy Elektrowni walczą o zmniejszenie zużycia energii elektrycznej i węgla na potrzeby własne oraz o zmniejszenie kosztów własnych produkcji energii. Ponadto załoga zobowiązała się do zwiększenia wydajności pracy i obniżenia zużycia materiałów na konserwacje i naprawy. Program współzawodnictwa obejmuje również wzmożenie dyscypliny pracy oraz przyśpieszenie terminu inwestycji Elektrowni

---

Adam Czartkowski - profesor UŁ

Książka czeka na czytelnika
Co i jak czytać?

Podczas wojny, w latach 1939—1945, uległy zniszczeniu w Polsce biblioteki, czytelnie księgozbiory, księgarnie, składnice, mieszczące nieraz całe nakłady polskich dzieł. — Dzięki prężności naszego narodu w ciągu trzech lat powojennych na rynku księgarskim ukazało się wiele nowych książek i w ten sposób straty wojenne chociaż w pewnym stopniu zostały już pokryte. Można mieć nadzieję, że po jakimś dziesiątku lat braki, które tak boleśnie odczuwamy, zostaną uzupełnione prawie całkocie.

Zapotrzebowanie książki wzrosło u nas również i z tego powodu, że przecież wskutek dokonanego przewrotu społecznego uzyskały dostęp do nich i te szerokie sfery, które przed tym miały dostęp do kultury ogromnie utrudniony. Coraz bardziej liczne zastępy czytelników poszukują książki, chcą czytać, pragną znaleźć odpowiedź na rozmaite pytania... Niestety, organizacja udzielania porad w dziedzinie czytelnictwa nie jest jeszcze u nas rozwinięta w odpowiednim stopniu.

Zanim tedy w każdym liczniejszym ośrodku, w każdej miejscowości fabrycznej, w każdej wsi powstanie biblioteka z fachowym, a ogólnie wykształconym kierownikiem, który udzieliłby porad w dziedzinie czytelnictwa, trzeba jakoś zaradzić złemu i w inny sposób ułatwić rzeszom czytelników orientowanie się w tym, jakie książki winni czytać w ogóle, a w szczególności, gdy chcą otrzymać odpowiedź na interesujące ich pytania.

Mamy przecież liczne dzienniki i one to winny, spełniając swą rolę społeczną, — i w danym razie być pomocne. Zamieszczając odpowiednie sprawozdanie z ukazujących się książek mogą one wskazywać czytelnikom swoim, co należy spomiędzy tysięcy tytułów wziąć do ręki i przeczytać z prawdziwą korzyścią. Jest to tym potrzebniejsze, że niestety — pomimo zabiegów odpowiednich czynników państwowych i społecznych, jeszcze ukazuje się u nas pewna ilość tandety wydawanej tylko dla zysku — najczęściej niesumiennego, aspołecznego nakładcy, goniącego tylko za doraźną korzyścią, chociażby ze szkodą czytelnika i społeczeństwa.

„Głos Robotniczy", który pierwszy z dzienników naszych przed rokiem niespełna wprowadził u siebie „Nasz dział naukowy", zamieszczający artykuły z rozmaitych dziedzin nauki, pisanych przez istotnych fachowców - naukowców, rozpoczyna obecnie dział sprawozdań z ukazujących się książek, mogących interesować szersze kręgi czytelników starszych i młodszych. W sprawozdaniach tych omawiane będą nie tylko poszczególne książki, ale ich zespoły o tyle, o ile dotyczą one jakiegoś ważnego zagadnienia, czy to naukowego czy społecznego. Przecież nie raz trudno poprzestać na jednej jakiejś książce gdy chce się zapoznać z jakimś zagadnieniem mniej więcej gruntownie, z drugiej zaś strony, dzięki wolnej inicjatywie w wydawaniu książek, często ukazuje się naraz kilka, traktujących jeden i ten sam temat.

„Co z tego wybrać, co przeczytać najpierw, a co później?" pyta czytelnik, gdy mu w księgarni pokażą jednocześnie szereg książek.

Chcielibyśmy właśnie być w danym wypadku pomocni.

Nasze wielkie spółdzielnie wydawnicze np. rozpoczęły już wydawanie seryj bardzo przystępnie ale gruntownie opracowanych książek i broszur, z którymi warto się zapoznać, gdyż dostarczają one wiele wiadomości z najrozmaitszych dziedzin.

Tak Spółdz. Wyd. „Książka" wydała już przeszło 15 tomików „Biblioteki Popularno-Naukowej" poświęconej przeważnie naukom przyrodniczym; ukazuje się „Biblioteczka popularno-naukowa „Wiedzy" (już ponad 12 tomików); Państwowe Zakłady Wydawnictw Szkolnych" ogłaszają „Bibliotekę Popularną", „Bibliotekę Ziem Odzyskanych", „Bibliotekę Historyczną", Bibliotekę Przyrodniczą", Bibliotekę Fizyczno-Astronomiczną"...

Słowem jest już z czego wybierać,

Ruch budowlany rusza z miejsca!

Zakład osiedli robotniczych obejmuje Łódź swą akcją

Budownictwo społeczne na przedmieściach

Dekretem z kwietnia br. Rząd powierzył nowopowołanemu ZAKŁADOWI OSIEDLI ROBOTNICZYCH zadanie jednolitego opracowania i realizacji OSIEDLI PRACOWNICZYCH W KRAJU.

W tych dniach w Wydziale Planowania Przestrzennego w Łodzi był przedstawiciel ZOR celem nawiązania ścisłej współpracy i rozpatrzenia oraz opiniowania wniosków Zarządu Miejskiego w Łodzi w sprawie projektów osiedli robotniczych na rok 1949. Na społeczne budownictwo mieszkaniowe ustalona została dla naszego miasta na rok przyszły SUMA 100 MIL. ZŁ. uzgodniona już i zatwierdzona przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego w Warszawie.

W tych dniach ustalony został rozdział kredytów na akcję budownictwa społecznego. W zakres jego wchodzi budownictwo państwowe, samorządowe, spółdzielcze i innych instytucji. Plany przewidują, że będzie to stanowić niejako przeciwieństwo do budownictwa prywatnego, które organizuje się tu i ówdzie bez odpowiednich założeń terenowych i użytkowych. Osiedla pracownicze w naszym mieście w ramach akcji ZOR będą tworzyły kompleksy, składające się z bloków mieszkalnych zaopatrzonych w szkoły, biblioteki, świetlice, ogródki jordanowskie, zieleńce i wszelkiego rodzaju urządzenia socjalne.

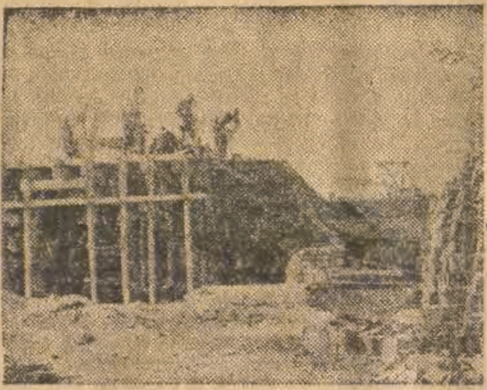
Ponieważ suma 100 mil. zł., przeznaczona na ten cel na rok przyszły, nie jest w stanie zaspokoić wszystkich potrzeb budownictwa pracowniczego, Wydział Planowania Przestrzennego w Łodzi postanowił sprawę tę rozwiązać w inny sposób: a mianowicie wykorzysta się te tereny, gdzie już rozpoczęto budowę, lub na których rozpoczęcie budowy osiedli nie związane jest z wielkimi kosztami podstawowymi. I tak na przykład w roku przyszłym przede wszystkim ukończy się osiedle pracownicze na Bałutach w okolicy ul. Franciszkańskiej i Zawiszy. Ponieważ doprowadzona jest już tam sieć gazowni i elektrowni — w roku przyszłym będzie można osiedle oddać do użytku. Drugim osiedlem, w które Zarząd Miejski włoży część z sum, wyznaczonych na budownictwo społeczne — jest Polesie Konstantynowskie — osiedle Montwiłła Mireckiego.

Poza tym szereg osiedli rozpoczętych zostanie w dzielnicach obwodowych to znaczy NA PERYFERIACH ŁODZI, a nie w centrum, gdzie nie dałoby się wypełnić wszystkich postulatów budownictwa społecznego ze względu na już istniejące zagęszczenie rozmaitych budowli o różnym charakterze. Tak więc pod uwagę Wydział Planowania Przestrzennego bierze Stoki, Radogoszcz, Julianów, Rudę Pabianicką, Chojny w okolicy ulicy Dąbrowskiej koło Kolei Obwodowej. W pierwszym rzędzie przy planowaniu budownictwa społecznego wykorzystane będą tereny porzucone, lub pochodzące z Reformy Rolnej. Przy tego rodzaju bowiem planowaniu nie topi się pieniędzy w przygotowaniu samego terenu do budowy.

Tak więc w roku przyszłym rozpocznie się PIERWSZY ETAP RACJONALNEGO ROZWIĄZYWANIA KWESTII MIESZKANIOWEJ W NASZYM MIEŚCIE. Ludność pracująca Łodzi zyska wiele nowoczesnych mieszkań w dzielnicach o doskonałych warunkach zdrowotnych, w dzielnicach — które poza dostarczeniem dachu nad głową — będą posiadały wszelkiego rodzaju udogodnienia życiowe — szkoły, dziecińce, żłobki, sklepy, zieleńce i parki.

M. Z.

Mury się wznoszą

Raduje się serce na widok krzątających się żwawo murarzy i dźwigających się czerwonych ścian nowopowstających budowli. To Zarząd Miejski wznosi na Karolewie przy ul. Wileńskiej wielki gmach dla szkoły podstawowej, obliczonej na z górą tysiąc uczniów.

W tę i z powrotem

Laps"s p. mecenasa

W czasie procesu b. urzędników łódzkiego Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego (O.U.L.) jeden z obrońców oświadczył podobno m. innymi że „od czasu zaaresztowania oskarżonych padł taki strach na urzędników O.U.L.-u, że o ile przedtem opowiadano sobie, że nic tam bez pieniędzy nie można załatwić — TERAZ ZE STRACHU W OGÓLE NIC SIĘ TAM NIE ZAŁATWIA''.

A to niby dlaczego? Czego się tak boją? URZĘDOWANIA BEZ ŁAPÓWKI? Ej, nie jest chyba w OUL-u aż tak źle. Po prostu się pan mecenas troszkę przejęzyczył.

TRADYCJA

Do starostwa grodzkiego zwraca się interesant w sprawie zmiany nazwiska „DECZYŃSKI'' na „KOPERNIK''.

— Nie widzę powodu do takiej zmiany — stwierdza urzędnik — Nie ma żadnego uzasadnienia!

— Jest — odpowiada Deczyński — Tradycja...

— Jaka znowuż tradycja?

— Rodzinna. Mój dziadek pochodził z małego miasteczka i wszyscy mówili o nim: och, jaki on mądry! Po prostu — Kopernik!

PITIGRILLI

Klientka wchodzi do jednego z łódzkich sklepów i zastaje ekspedientkę zaczytaną w jakiejś książce. Klientka spogląda na okładkę i wykrzykuje ze zgorszeniem: — 18 karatów dziewictwa?! Pittigrilli?! Ach, fe, niemoralna książka i bezbożny autor.

— Bezbożny? — dziwi się ekspedientka — przeciwnie: pobożny. Nie czytała pani „Słowa Powszechnego''? Pittigrilli przecież niedawno się nawrócił i jest jednym z czołowych pisarzy katolickich!

Wzrost wydajności pracy - to wzrost zarobków

Dalszy rozwój ruchu wielowarsztatowców

Przeszkody winny być pokonane

Ruch wielowarsztatowców w przemyśle włókienniczym rozwija się bez przerwy. Ilość pracowników, przechodzących na obsługę większej ilości maszyn, rośnie z miesiąca na miesiąc.

Czasy, kiedy trzeba było namawiać robotników do bardziej wydajnych norm pracy, minęły już dawno. Dziś lepsi tkacze oraz szybciej pracujące prządki same zwracają się do kierownictwa z prośbą o umożliwienie im przejścia na obsługę większej ilości maszyn. *Prawda, głoszona przez naszą Partię, że zwiększenie wydajności pracy równoznaczne jest ze wzrostem zarobków, utorowała sobie drogę do świadomości większości robotników.*

Dziś rozwój ruchu wielowarsztatowców uzależniony jest więc przede wszystkim od *możliwości technicznych poszczególnych fabryk.*

Dalszy rozwój ruchu wielowarsztatowców wymaga racjonalizacji ustawienia maszyn, usprawnienia pracy oraz innych środków. I po tej linii dość dużo się na ogół robi. Wyniki tego są już widoczne.

W przemyśle bawełnianym w maju pracowało na czterech krosnach 7.653 tkaczy (w maju r. ub. 4.500). Na sześciu krosnach pracowało 1.562 tkaczy (maju r. ub. 228). *Na ośmiu krosnach pracowało w maju r. bież. ponad 100 tkaczy, na dziesięciu — ośmiu tkaczy, a na dwunastu krosnach dziesięciu tkaczy.* Jednocześnie w maju r. b. już 63 tkaczy pracowało na automatycznych szesnastkach.

Jeszcze szybszy rozwój ruchu wielowarsztatowców zaobserwować można w przędzalniach bawełnianych, gdzie ilość prządek obsługujących trzy strony wzrosła od maja r. ub. do maja r. bież. z 678 do 1.914, a ilość prządek pracujących na 4 stronach wzrosła ze 194 do 676.

Od niedawna poczyna wzrastać także ilość prządek obsługujących jeszcze większą ilość wrzecion. *Obecnie już 37 prządek pracuje na 6-ciu stronach.*

Również w przemyśle wełnianym rozwija się szybko ruch wielowarsztatowców. Ilość tkaczy pracujących na dwóch krosnach wzrosła z 799 w lipcu r. ub. do 1.709 w maju r.b.

W przemyśle jedwabniczo-galanteryjnym ilość tkaczy obsługujących 4 krosna wzrosła z 289 we wrześniu r. ub. do 523 w maju rb.

Oczywiście nie we wszystkich branżach i nie we wszystkich zakładach pracy rozwija się ruch wielowarsztatowców w *tempie równomiernym i jednakowym.*

Istnieją do dziś fabryki, które temu zagadnieniu nie poświęcają jeszcze należytej uwagi. *Jest sprawą bardzo ważną, aby w przyszłości ruch wielowarsztatowców nigdzie nie napotykał na trudności.* Zależy to nie tylko od kierownictwa fabryki, ale również od rad zakładowych i organizacji politycznych.

Werbunek do żniw

Woj. szczecińskie potrzebuje robotników rolnych

Trwające od kilkunastu dni na terenie województwa szczecińskiego żniwa wymagają ściągnięcia znacznej ilości sezonowych robotników rolnych.

W związku z tym Urząd Zatrudnienia w Łodzi wraz z Urzędem Wojewódzkim przeprowadza na terenie Łodzi i łódzkiego województwa *akcję werbunkową do żniw w województwie szczecińskim.* Akcja ta trwać będzie od *15 lipca do 30 sierpnia.*

Wynagrodzenie robotników, przewidziane według umowy zbiorowej częściowo w gotówce, częściowo w naturaliach, mieszkanie zapewnione, przejazd bezpłatny.

Urząd Zatrudnienia zwraca na tę akcję uwagę niezatrudnionych przejściowo kobiet. *Te wszystkie kobiety, które wezmą udział w żniwach w województwie szczecińskim po ukończeniu robót w polu będą miały pierwszeństwo w uzyskaniu pracy, a szczególnie wszystkich zajęć, finansowanych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.*

TABLICA zwycięzców

W PZPB Nr 1 w tkalni (12 krosien) odnaczyły się Maria Pyziak (120,5 proc.), Maria Switoń (119,1 proc.), Józefa Seweryniak (109 proc) i Helena Rybak (107,8 proc. Na „szóstkach'' pierwsze miejsce zajął Stefan Pałczyński (125,2 proc.). Helena Pałkowska osiągnęła 122,1 proc., Helena Bogus 121,7 proc., Józefa Jóźwiak (4 krosna) uzyskała 168,7 proc. W przędzalni wyróżniły się Józefa Kucharska (160,6 proc.) i Janina Kunce (160,9 proc.).

W PZPB Nr 2 w przędzalni (6 stron) osiągnęła Antonina Jedrys 132 proc., a Genowefa Strzała 130,8 pr. Kazimiera Uznańska uzyskała 141,7 proc., Genowefa Pawlak (4 strony) osiągnęła 134,7 proc., Genowefa Smulik 132,5 proc., a Jadwiga Łuczak (3 strony) 152,9 proc. W tkalni na „szóstkach'' wysunęli się na czoło Bronisław Ciuła i Maria Skabiak (po 176 proc.). Wiesława Brzezińska osiągnęła 169,2 proc., a Irena Drzewiecka 163,8 proc. Na „czwórkach'' uzyskała Halina Sobieraj 174 proc.

W PZPB Nr 3 w tkalni na „czwórkach'' wyróżniły się Genowefa Zwolińska (183 pr.) i Zofia Konwerska (182 proc.). We współzawodnictwie zespołowym zespół majstra Sobczyńskiego osiągnął 133,9 proc., wyprzedzając zespół Tosika (109,6 proc.). Zespół Banaszczyka (124,1 proc.) wyprzedził zespół Człapińskiego 116,7 proc.). Zespół Niedbały (115,3 proc.) uległ zespołowi Sobańskiego (133,7 proc.). Tkalnia „A'' (115,4 proc.) wyprzedziła tkalnię „B'' (103,2 pr.). **W PZPB Nr 4** odznaczyły się prządki Maria Gelert (157,3 proc.), Felicja Żurawska (150,8 proc.) i Leonarda Szafrańska (150,3 procent.).

W PZPB Nr 5 w tkalni (4 krosna) pierwsze miejsce zajęła Weronika Kazimierska (181,9 proc.). Agnieszka Grabowska osiągnęła 173,3 proc., Maria Sąk 166,4 proc., Maria Migdał 169,7 procent.

W PZPB Nr 6 w przędzalni (750 wrzec.) osiągnęła Ewa Maciejewska 147,8 proc., a Helena Jagielska 145,4 proc. W tkalni na „szóstkach'' wyróżniły się Waleria Nazarek (163,6 proc.) i Aniela Drążkiewicz (162,9 proc.). Emilia Janiszewska (4 krosna) osiągnęła 168,3 proc., a Kazimiera Górecka 157,5 procent.

W PZPB Nr 7 w przędzalni (780 wrzec.) odznaczyły się Władysława Baryła (154,3 proc.) i Kornelia Nowak (153,1 proc.). W tkalni na „czwórkach'' wyróżniły się Józefa Taler (175 proc.) i Janina Owczarek (169,5 proc.).

W PZPB Nr 9 w tkalni na „szóstkach'' uzyskał Stanisław Kubik 163,9 proc., a Józef Zakrzewski 161,4 proc. W przędzalni (3 strony) wyróżniły się Maria Balcerzak (155 proc.) i Apolonia Jaszczak (153 proc.).

W PZPB Nr 16 w przędzalni (960 wrz.) Zofia Florek osiągnęła 157,8 proc., a Zofia Zemsta 154,8 proc. Helena Machlańska (872 wrzec.) uzyskała 149 proc.

W PZPB Nr 22 w przędzalni (4 strony) uzyskały Zofia Grzełło i Genowefa Jaska po 166,4 proc., a Franciszka Majda i Marta Nagedzka (3 strony) po 162,7 proc.

W PZPB w Pabianicach w tkalni osiągnęła na 8 krosnach Aniela Ulman 181,9 pr. Władysław Badowski (6 krosien) uzyskał 177,6 proc. Na „czwórkach'' odznaczyły się Helena Świątek (174,5 proc.) i Anna Paruszewska (165,2 proc.). W przędzalni wyróżniła się Helena Spionek (750 wrzec. — 152,3 proc.).

W PZPB w Rudzie Pabianickiej w tkalni (10 krosien) Bolesława Nowak uzyskała 168,3 proc., a Bronisława Frontczak 162 pr. Na 8 krosnach odznaczyły się Kazimiera Sobczak (174 proc.) i Balbina Psink (170 proc.). Helena Bachman (6 krosien) osiągnęła 160 proc., a Józefa Wlazło 158 proc. W przędzalni (3 strony) Helena Kociołek i Zofia Dobrowolska uzyskały po 165 proc.

Sezon budowlany w pełni

Znaczne zapotrzebowanie na siły robocze

W ostatnich tygodniach zwraca uwagę znaczne *nasilenie ruchu budowlanego.*

Wyraża się ono przede wszystkim w dużej *ilości zgłoszeń na robotników budowlanych* zarówno wykwalifikowanych, cieśli, murarzy i stolarzy, jak i niewykwalifikowanych. W tej chwili popyt na pracowników tej gałęzi przemysłu przekracza wielokrotnie możliwości, jakie posiada rynek pracy. W związku z tym Urząd Zatrudnienia ściąga do Łodzi z województwa pewną ilość pracowników do przemysłu budowlanego. Zjednoczenie Przemysłu Budowlanego zaś z kolei zapewnia na okres sezonu sprowadzonym do Łodzi robotnikom, prócz przejazdów i wynagrodzenia *również* mieszkania.

Warto tu zaznaczyć, że tak dobrze rozwijający się sezon budowlany nastręcza poważne możliwości niewykwalifikowanym robotnikom, dotychczas nie pracującym, którzy obecnie otrzymać mogą *pracę na dobrych warunkach.*

Rejestruje ich i skierowuje do pracy Urząd Zatrudnienia przy ul. Strzelców Kaniowskich.

Obwieszczenie Rejonowego Komendanta Uzupełnień

Łódź—Miasto Nr 1

Na podstawie zarządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 20 marca 1948 roku ogłaszam: rejestrację mężczyzn urodzonych w roku 1928. Rejestracji podlegają wszyscy mężczyźni rocznika 1928.

PLAN STAWIENNICTWA

Zamieszkali na terenach 6, 7, 8, 9, 10, i 15-ego Komisariatów Milicji Obyw. winni zgłosić się do rejestracji w lokalu Komisji Rejestracyjnej w Łodzi, ulica Świętokrzyska 15 o godzinie 8-ej rano w terminach następujących: O nazwiskach rozpoczynających się na litery A - B — 12.7. br.; B — 13 i 14.7. br.; C- D — 15.7 br.; D - E — 16.7 br.F - G 17.7 br.; G — 19.7. br; G - H — 20.7. br.: H, I, J, 21.7. br.; J — 23.7. br.; J-K 24.7. br.; K — 26, 27, 28 i 29.7 br.; K - L 30.7. br.; L, Ł, M — 31.7.br. M — 2. i 3.8. br.; M - N — 4.8. br.; N - O — 5.8. br.; O - P — 6.8. br.; P — 7.8. br.; P - R — 9.8. br.; R — 10.8. br.; S — 11, 12, i 13.8. br. Sz — 14.8. br.; Sz - — T — 16.8. br.; U - W — 17.8. br.; W — 18.8. br.; W - Z — 19.8. br.; Z — 20.8. br.

Wszyscy podlegający obwiązkowi rejestracji, którzy z powodu choroby lub bardzo ważnych przyczyn nie stawili się w oznaczonym dniu przed Komisją Rejestracyjną, — winni zgłosić się w dodatkowym terminie dnia 21 sierpnia 1948 roku o godzinie 8-ej rano w lokalu Komisji Rejestracyjnej R.K.U Łódź — Miasto Nr 1 w Łodzi, ul. Świętokrzyska Nr. 15.

Obowiązani do rejestracji winni przedłożyć Komisji Rejestracyjnej dowody osobiste, metryki urodzenia (wyciągi z metryk urodzenia), ostatnie świadectwa szkolne, świadectwa ukończenia zawodów cywilnych, oraz wszystkie inne posiadane dokumenty, na podstawie których będzie można ustalić obywatelstwo, wykształcenie i zawód cywilny.

Osoby, które odbyły służbę wojskową winny ponadto przedstawić dowody wojskowe, celem ustalenia stopnia wojskowego, oraz specjalności.

Uchylający się od rejestracji będą pociągnięci do odpowiedzialności, w myśl obwiązujących przepisów karnych.

Łódź, dnia 10 maja 1948 r.

REJ. KOM. UZUP.
ŁÓDŹ - MIASTO Nr 1
—) Zemsta - Dziubiński, mjr.

Trybuna Młodych

Łódzcy junacy „Służby Polsce" dzielnie pracowali nad morzem, przyczyniając się wydatnie do dzieła odbudowy. Teraz wracają, serdecznie przyjmowani w swoim rodzinnym mieście.

Budujemy Centralny Dom Młodzieżowy

W dniu 22 lipca, kiedy jedni z nas będą na Zlocie wrocławskim manifestować swą radość z okazji zjednoczenia ruchu młodzieżowego, inni będą przeprowadzać zbiórkę na Centralny Dom Młodzieży.

Myśl o budowie Centralnego Domu Młodzieży powstała jeszcze w okresie istnienia Komisji Współpracy Organizacji Młodzieżowych. GKW powołała Komitet, w skład którego weszli przedstawiciele ZWM, OM TUR, ZMD, „Wici", ZHP i sekcje młodzieżowe Zw. Zaw. Komitet ten przekształcił się obecnie w Wydział Centralnego Komitetu Jedności.

Centralny Dom Młodzieży stanie w Warszawie między Pl. Zbawiciela a terenami nad Wisłą. Obejmować on będzie wielki teatr młodzieżowy, dom oświatowy (w którym znajdą się: biblioteka, świetlica, czytelnia, gabinet naukowy itp.), boisko sportowe, ośrodek szkoleniowy, dom sportowy, hotel młodzieży, wreszcie siedzibę ZGZMP. Ukończenie domu przewidziane jest na rok 1951.

Trzeba, aby młodzież sama budowała ten dom — symbol naszej jedności. Dlatego trzeba na kołach, podczas akademii i innych uroczystości przeprowadzić zbiórkę na ten cel, a wreszcie trzeba wziąć jak najaktywniejszy udział w czwartkowej zbiórce ulicznej. Wierzymy, że młodzież i to zadanie wypełni jak najlepiej.

Dni radości młodzieży polskiej
Dla wspólnego celu łączymy wspólny dorobek

Dni 20, 21, 22 i 23 lipca 1948 r. to *dni radości całej młodzieży polskiej.* Dni, w których dojrzałe w walce o sprawiedliwość społeczną zastępy młodego pokolenia dokonają *historycznego aktu zjednoczenia się 4 organizacji młodzieżowych.*

Dorobek, jaki wnoszą poszczególne organizacje do ZMP jest *trwałym kapitałem,* który ciągle musimy pomnażać. Dorobek ten wypracowany był twardym wysiłkiem przeszłych i obecnego pokolenia młodzieży. Budując przyszłość chcemy i będziemy czerpać z doświadczeń naszych poprzedników. Drogie bowiem nam są imiona tych ludzi, którzy swą pracą stwarzali warunki do urzeczywistnienia tego, co dziś budujemy.

Krew, życie i praca *Waryńskiego i Nocznickiego, Jagiełły i Dubois, Ścibiorka i Świerczewskiego, Solarza i Janczaka, Sawickiej i Krasickiego są dla nas testamentem,* z którego czerpać musimy ideał ukochania Polski Ludowej, ideał pracy i walki. Z tych przeszłych pokoleń, z wspólnie zazębiających się dążeń do lepszego jutra ludzi pracy wsi i miast, czerpać będziemy siły do realizacji szczęścia ludzkiego.

Zamykając okres działalności naszych związków młodzieżowych mamy pełną świadomość, iż wchodzimy na wyższy szczebel życia społecznego młodzieży polskiej, mamy pełną świadomość, że jest to ukoronowaniem naszych dążeń, że jest to zwycięstwo naszych wszystkich organizacji. Wszyscy bowiem w ciągu swego długiego marszu widzieliśmy jeden cel: sprawiedliwy ustrój świadomego człowieka i jednolite społeczeństwo. Mamy pełną świadomość, że w zwycięstwo to każda z naszych organizacji wnosi najlepszą treść. Nie byłoby bowiem mowy o pełnym zwycięstwie naszych ideałów, gdyby któraś z organizacji stanęła wpoprzek prądowi zjednoczenia, gdyby nie konsekwentna praca całego młodego pokolenia robotników i chłopów, zrzeszonych w naszych związkach. Każda z naszych organizacji wnosi wszystko to, co było w niej najlepsze, odrzucając dotychczasowe błędy. Wnoszą *ZWM-owcy* swą radykalną postawę, nieugiętą wolę walki ze starym światem, płomienny zapał do pracy nad odbudową kraju, wnoszą ofiarność dla Polski Ludowej, którą zadokumentowali w ostatnim okresie swą krwią przelaną w walce z najeźdźcą germańskim i rodzimą reakcją.

Wnoszą *„Wiciarze"* swój radykalizm w walce z obszarnictwem i kapitalizmem na przestrzeni 36-ciu lat, swoją nieugiętą walkę z ciemnotą i wstecznictwem, swe wypracowane formy pracy społecznej, swój dorobek oświatowo-kulturalny na terenie wsi, wnoszą tradycje walk B. Chł. i wnoszą wiele atmosfery gromadnej, solidarności koleżeńskiej.

Wnoszą *OM TUR-owcy* swój dorobek z ćwierćwiecza, swoje młodzieńcze zmagania z siłami, które chciały zepchnąć młody ruch robotniczy na manowce. Wnoszą poważny dorobek oświatowo-wychowawczy wśród robotników, wnoszą umiejętność POMNAŻANIA wartości ludzkich, tkwiących w człowieku, wnoszą solidarność klasową.

Wartości tych nie tworzono w oderwaniu od siebie, wspólnie się one uzupełniały, wspólnie na siebie oddziaływały. Powstały bowiem w jednakowych warunkach, w obliczu jednego przeciwnika tworzyły się we wspólnej walce. Młodzież nasza była świadoma, że walka była wspólna i wspólnego mieliśmy przeciwnika. Dowodem tej świadomości było wspólne wydanie deklaracji praw młodego pokolenia podpisanej przez „Wiciarzy", OM TUR-owców i młodzież komunistyczną w roku 1936. Nie jest więc dla nas nowością jednoczenie swych wysiłków.

Przedstawiciele siedemnastotysięcznej gromady ZWM-owców, szesnastu tysięcy „Wiciarzy", sześciu tysięcy OM TUR-owców, pięćset ZMD województwa łódzkiego jadąc na Kongres i Zlot do Wrocławia reprezentować będą wysiłki i pracę, którą dokonano wysiłkiem młodzieży wsi i miast. Domy ludowe i biblioteki, Uniwersytety Ludowe i Uniwersytety Robotnicze, odbudowujące się wsie i miasta, nowe drogi, zainicjowany wyścig pracy młodzieżowej w fabrykach i na roli to wiano, które z *radością możemy dołożyć do skarbca młodzieży* całej Polski.

Stojąc w przededniu jednej organizacji młodzieżowej, mając poważny dorobek przeszłości, błędem byłoby upajać się tylko tym, co zrobiono w dniach przeszłych, cofać się ciągle do tych dni. Życie stawia przed nami nowe zadanie, my musimy je podejmować, musimy stwarzać nowe zadania życiu. Trwanie w tradycjach jest oznaką martwoty.

Dobrym tradycjom należy się cześć. Teraźniejszości należy się praca tworząca przyszłość. Przeszłość przekazuje teraźniejszości doświadczenie i zdobycze, a na nich buduje się gmach takim: metodami i o takich kształtach, które będą najlepsze dla nowych czasów i nowych ludzi, dla ludzi, którzy trwają w ciągłym doskonaleniu się.

Żyjemy w czasach *rewolucji społecznej,* która jeszcze trwa. Udział młodzieży w każdej rewolucji jest dominujący. Trzeba nam widzieć zadania, jakie stawia przed nami nowy etap rewolucji. Gruntowna przebudowa ustroju rolnego oparta na dostosowaniu do istniejącego układu sił technicznych, gospodarczych i politycznych, reorganizacja aparatu wymiany, dalszy wzmożony proces industrializacji Polski. Przyśpieszenie odbudowy gospodarczej i kulturalnej, nieustająca walka z pozostałościami ustrojowymi przeszłych czasów — oto zadania wymagające naszych sił. Tym zadaniom będzie służył ZMP.

Jesteśmy *pokoleniem przyszłości,* dlatego nie obojętna nam jest postawa przyszłych pokoleń, wkładać będziemy wszystkie siły, by młode pokolenie miało zapewniony szeroki dostęp do skarbnicy wiedzy, szkół, bibliotek i ośrodków kulturalnych. Stać będziemy na straży metod wychowania młodego pokolenia. Musi być ono pokoleniem czynu i wiary w wielkość człowieka, w jego wszechstronne możliwości. Nie pozwolimy, by młodzież była karmiona jadem zgnilizny wstecznictwa obojętne z czyich ust i z jakiego miejsca będzie on płynąć. Zacieśnimy więzy przyjaźni z całą młodzieżą pracującą świata. Podamy sobie spracowane dłonie, a splotem tych dłoni zgnieciemy konającą w drgawkach konwulsji hydrę kapitalizmu wyciągającą szpony po nowe soki żywotne dla swego życia poprzez wojnę.

„Wiciarze", ZWM-owcy, OM TUR-owcy i ZMD-owcy, za kilka dni ZMP-owcy! Przyszłość jest nasza. Zbudujemy ją wspaniałą, jeśli tylko przy tej budowie będzie nam przyświecał cel szczęścia dla wszystkich ludzi pracy, jeśli budować ją będziemy w zgodzie, jeśli oceniać się będziemy nie pod kątem dotychczasowych znaczków organizacyjnych, ale pod kątem przydatności i ofiarności w pracy, jeśli miernikiem wartości tej pracy będzie przydatność społeczna człowieka.

Starzec Feliks
Przewodniczący
Wojewódzkiego Komitetu Jedności

DONIOSŁY DZIEŃ
Młodzież łódzka przed Kongresem Zjednoczeniowym

Dzień 22 lipca, czwarta rocznica powstania P.K.W.N. ma specjalne znaczenie dla młodzieży polskiej i całego narodu. W dniu tym młodzież polska jednoczy się w jedną organizację — **Związek młodzieży Polskiej.** Dzień ten jest dniem radości i zwycięstwa młodzieży polskiej. Młodzież polska jednoczy się na płaszczyźnie głębokiego patriotyzmu dla Ludowej Ojczyzny, jednoczy się w celu wzięcia jak najbardziej **masowego udziału w budownictwie Polski Ludowej.** Naczelnym hasłem naszego Kongresu i Zlotu jest „Zjednoczeni budujemy radosną przyszłość". Młodzież polska zorganizowana w jednej, jednolitej ideologicznie organizacji jest gwarancją wspólnego marszu z całym narodem ku lepszej przyszłości. Drogę do jedności odbyła każda z naszych organizacji w swoim własnym, wewnętrznym procesie, rozwijając własne najlepsze tradycje.

W najcenniejszych tradycjach Z.W.M., „Wici" zawiera się to, że był tam głęboki nurt chłopskiego radykalizmu, który dążył do zacieśnienia sojuszu z klasą robotniczą w walce o wspólną sprawę. Był tam głęboki nurt walki przeciwko separatyzmowi, o wyprowadzenie młodzieży chłopskiej z zamkniętych opłotków wsi do czynnego udziału w życiu i sprawach całego obozu demokracji.

Najcenniejsze tradycje OM TUR to tradycje jednolitego frontu, które potrafiły przeciwstawić się próbom zastraszenia młodzieży OM TUR-owej przez prawicowych przywódców, nie ulękły się prześladowania i rozwiązania organizacji w 1936 roku, lecz kontynuowały nurt jednościowy, zwalczając wpływ elementów prawicowych i rozbijackich w swoich szeregach.

Najcenniejsza tradycja Z.W.M. — to dążenia do utworzenia wspólnego, bojowego frontu młodzieży demokratycznej w walce przeciwko okupantowi niemieckiemu, to dążenie do jedności młodzieży w służbie dla Polski po wyzwoleniu kraju, dążenie, które znalazło wyraz w statucie Z.W.M., gdzie zjednoczenie ruchu młodzieżowego określone jest jako jeden z celów organizacji.

Również w Związku Młodzieży Demokratycznej cenne są te tradycje, które wyraziły się w dążeniu ZMD do połączenia swych wysiłków z szerokimi masami młodzieży robotniczej i chłopskiej oraz z innymi organizacjami uczniowskimi i studenckimi.

Te cenne, jednościowe tradycje, jakie posiada w swej historii każda z naszych organizacji, *znalazły nowe możliwości rozwoju* w Polsce Ludowej. W warunkach demokracji ludowej szybciej wyzwoliliśmy się z balastu starych, przeżytych koncepcji, łatwiej dostrzegliśmy wsteczne role elementów prawicowych, które hamowały nasze dążenie do jedności.

Zjednoczona organizacja jest zwycięstwem wszystkich organizacji młodzieżowych i całej młodzieży polskiej. W Związku Młodzieży Polskiej będziemy brać aktywny udział w odbudowie kraju, będziemy walczyć o masowy udział młodzieży polskiej w pracy nad odbudową naszej Ludowej Ojczyzny.

Młodzież robotniczej Łodzi docenia znaczenie jedności i znaczenie tych zadań, jakie postawi przed nami Związek Młodzieży Polskiej. Wykazaliśmy to już nie jednokrotnie. Wykazaliśmy to, inicjując wyścig pracy i kursy *przygotowawcze na Wyższe Uczelnie.* Wykazaliśmy to w codziennej, żmudnej walce o jakość i wydajność produkcji w fabrykach i o zmianę psychiki młodzieży w szkołach. Dlatego też dziś z radością powitamy uchwałę mówiącą o zjednoczeniu i z pełną odpowiedzialnością zadań, jakie przed nami Z.M.P. postawi. Do realizacji tych zadań przystąpimy natychmiast po Kongresie i będziemy dążyć do tego, aby stać się jedną z przodujących organizacji wojewódzkich Z.M.P. w kraju.

Tadeusz Wojciechowski
wiceprzewodniczący
Łódzkiego Komitetu Jedności

Kierunek Wrocław!
Jedziemy na zlot

Jesteśmy już po wszystkich dzielnicowych odprawach zlotowiczów. Jutro odbędzie się *ostatnia odprawa centralna,* a w środę, o godz. 7-ej zbieramy się na ul. Towarowej koło Dworca Łódź-Kaliska i wyjeżdżamy. Oto ostatnie informacje, jakich udzielił nam łódzki komendant Zlotu, kol. Mironski:

— O znaczeniu Zlotu pisała już wielokrotnie „Trybuna" i mówiliśmy o tym na odprawach oraz zebraniach. Niepotrzebne byłoby powtarzać to raz jeszcze. Wszyscy zdają sobie sprawę z tego, że Zlot stanie się wielką manifestacją solidarności z uchwałami Kongresu, *manifestacją woli młodego pokolenia budowy Polski Ludowej.* Chciałbym powtórzyć tylko kilka wskazówek praktycznych. Przede wszystkim najważniejszą sprawą jest *dyscyplina,* której należy bezwzględnie przestrzegać. Dyscyplina ta musi wypływać z naszej świadomości tego, że od naszego zachowania właśnie zależeć będzie w dużej mierze porządek na Zlocie i sprawne funkcjonowanie jego aparatu. Jeżeli chcemy, aby Zlot wypadł jak najlepiej, musimy bezwzględnie podporządkować się zarządzeniom odpowiednich zwierzchników, którymi są obecnie Komendanci Dzielnic, podczas podróży komendanci wagonów, a na Zlocie komendanci namiotu lub grupy.

Po przybyciu do Wrocławia zostaniemy zakwaterowani w *miasteczku zlotowym,* które jest już przygotowane. Program Zlotu będzie następujący: *22-go: pobudka* o 6-ej rano. Po umyciu się, śniadaniu i uporządkowaniu miasteczka wszyscy udają się na manifestację. Tam nastąpią przemówienia dostojników państwowych i kierownictwa nowowybranej organizacji. Po przemówieniach wymarsz do defilady. Po obiedzie na Stadionie Olimpijskim oglądać będziemy pokazy gimnastyczne i mecz piłki nożnej między młodzieżą Polski a Czechosłowacją. Po zawodach sportowych wielkie widowisko teatralne, kolacja i zabawa ludowa. Cisza nocna obowiązywać będzie od godz. 24 do 7-ej rano. W dniu *23 lipca* jest przewidziany cały szereg atrakcji i widowiska. Również i młodzież Łodzi wystąpi ze swym programem. Wyjeżdżają z naszego miasta następujące zespoły: balety PZPJG Nr 8 i Ośrodka Konfekcyjnego Nr 2, zespół recytacyjny Ośrodka Szkolenia Metalowego oraz chór i orkiestra. Z województwa łódzkiego jedzie zespół Uniwersytetu Ludowego z Brussa. Atrakcji będzie na pewno wiele. Każde z województw wzięło sobie za punkt honoru, aby przygotować jak najlepiej wybrane co najlepsze zespoły. Prócz widowisk przewidziane jest również zwiedzenie Wystawy Ziem Odzyskanych.

— Przypomnijcie jeszcze — mówi kol. Mironski, o jutrzejszej odprawie, która odbędzie się w lokalu Wojewódzkiej Szkoły Organizacyjnej ZWM, ul. Wileńska 37 o godz. 10-ej rano. Trzeba, aby wszyscy na niej byli obecni. Otrzymają tam ostateczne instrukcje. Kto nie przyjdzie, nie pojedzie na Zlot.

Spełniamy prośbę kol Mirońskiego, ale wierzymy, że jest ona raczej zbędna. Młodzież Łodzi zdaje sobie sprawę z wagi Zlotu i na pewno wszyscy przyjdą na odprawę, a na Zlocie zareprezentują godnie nasze miasto.

Baczność, maturzyści!

W celu umożliwienia maturzystom pochodzenia robotniczo-chłopskiego w dostaniu się na pierwszy rok studiów Wyższych Uczelni, Środowiskowy Komitet Jedności Demokratycznej organizuje bezpłatny Kurs Przedegzaminacyjny, który odbędzie się w dnia od 9 — 31 sierpnia rb.

Zapisy przyjmuje codziennie Sekretariat mieszczący się przy ul. Piotrkowskiej 48 w lokalu Komitetu Jedności Demokratycznej w godz. od 16.00 — 19.00 do dnia 1-go sierpnia br.

WARUNKI PRZYJĘCIA: Świadectwo maturalne, pierwszeństwo mają dzieci robotników i chłopów (wykazać się zaświadczeniem Rady Zakładowej lub zaświadczeniem Urzędu Gminnego z zaznaczeniem ilości ha.), w kwalifikacji uwzględniać się będzie zasługi kandydata w pracy społecznej i w walce z okupantem (odpowiednie zaświadczenia).

Program kursu ściśle będzie przystosowany do egzaminów konkursowych.

Powiatowy Komitet Jedności i Powiatowe Zarządy Organizacji Ideowo-Wychowawczych udzielają informacji.

Kwestionariusze werbunkowe wydają Powiatowe Komitety Jedności.

Z życia Partii

DZIŚ, DNIA 17 bm. ODBĘDĄ SIĘ ZEBRANIA KÓŁ PPR W NASTĘPUJĄCYCH ZAKŁADACH PRACY:

DZIELNICA ŚRÓDMIEJSKA LEWA. Godzina 13-ta — Państwowe Zakałdy Stolarskie, Spółdzielnia „Wózek"; godz. 14-ta — Gazownia; godz. 15-ta — Paged.

DZIELNICA GÓRNA LEWA. Godz. 13-ta — Anke Rymer Nr 4; godz. 14-ta — Biuro Spedycyjne; 17-ta — „Zarzew" — PZ Pasów; godz. 18-ta — Liny i Parowozy, PFAE.

DZIELNICA STAROMIEJSKA. Godz. 11-ta — Pasmanteria — Łódź Północ., Oddział I; godz. 13-ta — Fabryka Pasów; godz. 13.30 — PZPW Nr 33 — Oddział III; godz. 14-ta — Scott i Brown, Centrala Rybna. PZPB Nr 8 — Administracja; 19-ta — koła terenowe Złotno i Zdrowie.

DZIELNICA BAŁUTY

Godz. 14-ta — Garbarnia Nr 2; godz. 19-ta — koło terenowe Żabieniec.

DZIELNICA ŚRÓDMIEŚCIE. Godz. 12.15 — Pończoszarnia „Hirsz"; godz. 13-ta — Spółdzielnia Inwalidów Wojennych; godz. 13.15 — Fabryka Metalowa Daszyńskiego Nr 16; godz. 14-ta — Centrala Zaopatrzenia Przemysłu Papierniczego, Centrala Zbytu Przem. Papier. — — koło II-gie; godz. 15-ta — PAP; godz. 15.15 — Dyrekcja Widowisk Rozrywkowych, godz. 17-ta — „Książka" — koło Nr 1. Wojewódzki Zarząd ZWM.

DZIELNICA GÓRNA PRAWA. Godz. 12-ta — PZPW Nr 37, Firanki i Koronki — oddział II. godz. 16-ta — PFO im. Strzelczyka — Oddział na Chojnach; godz. 17-ta — PZPB Nr 4; godz. 18-ta — „Czytelnik" — Drukarnia.

DZIELNICA WIDZEW. Godz. 12.30 — PZPB Nr 5 — odprawa dziesiętników; godz. 17.30 — dwa koła terenowe.

Chleb na kartki żywnościowe

Zarząd Miejski Wydzia. Aprowizacji — podaje do windomości, że od dnia 16 lipca rb. na karty żywnościowe z miesiąca lipca oraz na karty z tegoż miesiąca z nadrukiem „Zg" (dawniej R.C.A.) realizowane będą następujące odcinki na chleb:

KAT. I i KAT. I „Zg".

na odciki nr nr 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 i 17 po 0,5 kg chleba na każdy odcinek.

KAT. IR i KAT. IR. „Zg."

na odcinki nr nr 7, 8, 9, 10, 11 i 12 po 0,5 kg chleba na każdy odcinek.

KAT. II R.

na odcinek nr. nr 5, 6, 7, i 8 po 0,5 kg chleba na każdy odcinek.

KAT. IRD3, IRD7, IRD12 i odpowiednie „Zg"

na odcinki nr nr 7, 8, 9, 10, 11 i 12 po 0,5 kg chleba na każdy odcinek.

KAT. „C" i KAT „C" „Zg"

na odcinek nr. nr 5, 6, 7, i 8 po 0,5 kg chleba na każdy odcinek.

Na karty żywnościowe „M.K" (Ministerstwo Komunikacji) z miesiąca lipca rb. tj. na drugą dekadę, realizowane będą następujące odcinki na chleb:

KAT „M.K." PRACOWNICZA

na odcinki nr nr 9, 10, 11, 12, 13 14. 15, 16 i 17 po 0,5 kg chleba na każdy odcinek.

KAT „M.K." RODZINNA

na odcinki nr nr 7, 8, 9, 10, 11 i 12 po 0,5 kg chleba na każdy odcinek.

KAT. IRD3, IRD7, IRD12 „M.K."

na odcinki nr nr 7, 8, 9, 10, 11 i 12 po 0,5 kg chleba na każdy odcinek.

KAT. „C" M.K.

na odcinek nr. nr 5, 6, 7, i 8 po 0,5 kg chleba na każdy odcinek.

Chleb w cenie zł. 3 za 1 kg.

Wydział zaznacza, że wyżej wywołane odcinki na chleb muszą być zrealizowane do dnia 31 lipca rb. włącznie.

Po tym terminie żadne reklamacje nie będą uwzględniane.

POWSZECHNA SPÓŁDZIELNIA SPOŻYWCÓW W ŁODZI

podaje do wiadomości, że rejestracja kart odzieżowych za III kwartał 1948 r. na przydział materiałów wełnianych, przyjmowana jest zbiorowo od zespołów fabrycznych i indywidualnie od posiadaczy kart w następujących sklepach:

skl. 21 — Kątna 32	skl. 233 — ul. Południowa 11
„ 22 — Ogrodowa 24	„ 238 — Śródmiejska 23
„ 34 — Wschodnia 70	„ 240 — Nawrot 32
„ 46 — Kilińskiego 153	„ 241 — Wschodnia 42
„ 50 — Rzgowska 159	„ 243 — Perla 5
„ 63 — Wileńska 33	„ 268 — Szosa Konstant. 13
„ 67 — Tuszyńska 81	„ 269 — Nowotki 61-3
„ 69 — Legionów 7	„ 287 — 11-go Listopada 26
„ 71 — Wólczańska 228	„ 300 — Piotrkowska 289
„ 103 — Tramwajowa 13	„ 310 — Ruda Pabianicka — Pabianicka 166
„ 109 — Senatorska 34	„ 506 — Piotrkowska 210
„ 117 — Kopernika 47	„ 510 — Wigury 12
„ 118 — Jaracza 55	„ 512 — Kilińskiego 2
„ 120 — Strz. Kaniowsk. 22	„ 515 — Żeromskiego 102
„ 136 — Andrzeja Struga 27	„ 517 — Kilińskiego 102
„ 146 — Przędzalniana 62	„ 521 — Wodna 23
„ 193 — Kilińskiego 80	„ 523 — Armii Czerwon. 54
„ 220 — Stalina 23	„ 529 — Dowborczyków 18
„ 222 — Łagiewnicka 27	„ 531 — Łąkowa 25
„ 224 — Narutowicza 38	„ Hala Towarowa — Plac Barlickiego 1.
„ 225 — Rzgowska 33b	2 Dom Towarowy — Ruda Pabianicka ul. Pabianicka 188
„ 226 — Rzgowska 45	
„ 228 — Piotrkowska 309	
„ 230 — Legionów 25	skl. 74 — Kresowa 31
„ 231 — Limanowskiego 115	„ 508 — Kątna 37
„ 232 — Zgierska 85	„ 524 — Al. Kościuszki 23-5

ZARZĄD SPÓŁDZIELNI przypomina jednocześnie, że termin rejestracji upływa w dniu 20 lipca i przedłużany nie będzie.

7716k

OGŁOSZENIA DROBNE

ZGUBIONO książeczkę Ubezpieczalni Społecznej, Stanisławska Halina, Bobowa 11. 4227

ZAGUBIONO legitymację PPR stałą Kałużny Mirosław, Gwardzistów 3. 4366k

ZAGUBIONO książeczkę Ubezpieczalni Społecznej, Lisowska Zofia, Wojska Polskiego 5. 4367g

ŁÓDZKIE Zjednoczenie Przemysłu Dziewiarskiego, Curie Skłodowskiej 6 poszukują wykwalifikowanej maszynistki. Zgłaszać się do Wydziału Personalnego w godzinach urzędowych. 4375g

SKRADZIONO dwie legitymacje tramwajowe i fabryczną, Zawadzka Stefania, Limanowskiego 8, m. 15. 4376g

ZGUBIONO 5 weksli po 40.000 zł. z datą wystawienia 15 lipca 1948 bez daty i miejsca płatności oraz bez zlecenia. Podpisy I. Silberszac narwane. Weksle te unieważniam 4365g

Zaofiarowanie pracy

OŚRODEK konfekcyjny Nr. 4, Łódź, ul. Sterlinga 26 poszukuje 2-ch samodzielnych księgowych i majstra na krosna angielskie. Zgłoszenia przyjmuje Wydział Personalny.

Wydawca: Woj. Komitet PPR w Łodzi. Komitet Redakcyjny, Red. i Adm. Łódź Piotrkowska 86. Telefony: Redaktor Naczelny 216-14 Sekretariat 254-21 Redakcja nocna 172-31. Dział ogłoszeń, Piotrkowska 55, tel. 111-50. Konto PKO VII-1505. Zakł. Graf. R. S. W. „Prasa". Administracja nie przyjmuje odpowiedzialności za terminowy druk ogłoszeń. D-020093

TEATRY

TEATR WOJSKA POLSKIEGO

Z powodu remontu w miesiącu lipcu teatr nieczynny.

TEATR POWSZECHNY

Teatr w miesiącu lipcu nieczynny.

Teatr „BAGATELA" Piotrkowska 94.

Dziś i codziennie o godz. 20-ej koniec przedst. 22-ga znakomita komedia Ludwika Verneuill'a pt.

„MUSISZ BYĆ MOJĄ"

Kasa czynna przez cały dzień: tel. 272-70.

TEATR KOMEDII MUZYCZNEJ „LUTNIA" Piotrkowska 243

Dziś i codz. o godz. 19.15 „ROSE-MARIE" romantyczna operetka w 7 obrazach — Otto Herbacha Udział bierze 60 osób. — Chór — Balet — Orkiestra. Bilety wcześniej do nabycia w Spółdzielni Artystów - Plastyków — Piotrkowska 102, a od godz. 17-ej w kasie teatru. W niedzielę kasa teatru czynna od godz. 11.

TEATR KAMERALNY DOMU ŻOŁNIERZA ul. Daszyńskiego 34.

Dziś o godz. 19.15 sztuka Maxwell Andersona „JOANNA Z LOTARYNGII" z **Ireną Eichlerówną** w roli tytułowej. Udział biorą: Stanisław Bugajski, Stanisław Daczyński, Jerzy Duszyński, Halina Głuszkówna Czesław Guzek, Wanda Jakubińska, Janusz Jaroń, Michał Melina, Adam Mikołajewski, Tadeusz Schmidt, Ewa Szumańska i Ludwik Tatarski.

Reżyseria Erwina Axera, kompozycja plastyczna Otto Axera.

Kasa czynna od 12-ej, tel. 123-02.

Letni teatr „OSA", ul. Zachodnia 43, tel. 140-09

Dziś o godz. 19.45 „W OGRODZIE PRZY POGODZIE". Ostatnie dni. Wkrótce komedia muzyczna pt. „Rozkoszna dziewczyna" z H. Makowską, W. Brzezińskm, T. Wołowskim i Wł. Kwaskowskim w rolach głównych.

ROZKOSZNA DZIEWCZYNA

Teatr „Osa" przygotowuje jedną z najlepszych komedii muzycznych świata, p. t.: „Rozkoszna dziewczyna".

Do obecnego wystawienia „Rozkosznej dziewczyny" w „Osie", kierownictwo teatru zaangażowało szereg nowych wybitnych sił aktorskich, które już odbywają próby pod reżyserią T. Wołowskiego.

KINA

ADRIA — Z powodu remontu, kino nieczynne.
BAŁTYK — „Postrach Mórz" godz. 17, 19, 21, w niedz. 15.
BAJKA — „Gasnący Płomień" godz. 17.30, 20, w niedz. 15.
GDYNIA — Kino nieczynne — na czas remontu Program Aktualności przeniesiono do kina „Hel".
HEL — Program aktualności kraj. i zagr. Nr 21.
HEL — „Konik Garbusek"
MUZA — „Rodzina Artamonowych".
POLONIA — „Rosanna siedmiu księżyców" godz. 16, 18.30, 21, niedz. 13.30.
PRZEDWIOŚNIE — „Młodość Maksyma" goz. 18, w niedz. 16.
ROBOTNIK — „Casablanca". godz. 17, 19, 21, w niedz. 15.
ROMA — „Płomień Nowego Orleanu", godz. 18, 20; w niedz. 16.
REKORD — „Wieczna Ewa", godz. 18,30, 20,30; w niedz. 16,30.
STYLOWY — „Zagubione dni" 15.30, 18, 20,30, w niedz. 13.
ŚWIT — „Carrie kłamie" godz. 17,30, 20; w niedz. 14.30.
TĘCZA — „Monsieur la Souris" godz. 16, 18.30, 21, w niedz. 13.30
TATRY (w ogrodzie) — „Wakacje" godz. 17, 19, 21, w niedz. 15.
WISŁA — „Melodia serc", godz. 16, 18,30, 21; w niedz. 13,30.
WŁÓKNIARZ — „Melodia Serc", godz. 15,30, 18, 20.30, w niedz. 13.
WOLNOŚĆ — „Postrach Mórz" godz. 16, 18, 20, w niedz. 14.

Co usłyszymy przez radio

Program na sobotę 17 lipca 1948 roku

12,04 Dziennik; 12,25 „Nasz sprzymierzeniec w pieśni żołnierskiej"; 12,45 Poradnik dla wsi; 13,00 Muzyka obiadowa; 13.45 Muzyka poważna; 14.30 (Ł) Z dzisiejszej prasy; 14.35 (Ł) Kwadrans pieśni cygańskich (płyty); 14.50 (Ł) Audycja dla dzieci; 15.05 (Ł) Komunikaty; 15,50 (Ł) Arie operowe; 15.30 „Wyruszamy w świat" — słuchowisko dla dzieci; 16.00 Dziennik 16.30 Kwadrans lekkiej muzyki fortepianowej; 16,45 „Przy sobocie po robocie"; 18.00 „Mówi Wystawa Ziem Odzyskanych" 18,05 Muzyka lekka; 18,40 (Ł) „Antena na bakier"; 19.00 (Ł) — W przededniu połączenia 4-ch organizacji ideowo-wychowawczych; 19.10 (Ł) Muzyka lekka i taneczna (płyty); 19.25 (Ł) „Pięć minut poezji"; 19.30 „Emancypantki"; 19.45 „Z życia Związku Radzieckiego"; 20.10 „Wieczór Mickiewiczowski"; 20.40 (Ł) Recital śpiewaczy absolwentki Państw. Wyż. Szk. Muz. w Łodzi — J. Dzikówny — sopran; 21.00 Dziennik; 22.00 Muzyka taneczna; 22.45 (Ł) Koncert życzeń (cz. I), 22.58 (Ł) Omówienie programu lokalnego na jutro; 23.00 Ostatnie wiadomości; 23.10 Muzyka taneczna; 23.20 Program na jutro 23.30 Muzyka taneczna; 24.00 (Ł) Koncert życzeń (cz. II); 0.29 (Ł) Zakończenie audycji i Hymn.

Ze sportu

Serdecznie będziemy Was witać!

Przed ogólnopolskimi igrzyskami sportowymi włókniarzy

Rekordy, rekordy! Rekordomania opanowała dzisiaj z wyjątkiem ZSRR, gdzie na wychowanie fizyczne i sport patrzy się innym okiem, niemal cały świat. Sport staje się w Ameryce i w części Europy źródłem dochodu nierobów i „interesem" dla różnych kombinatorów (tak zwanych „menagerów", rekrutujących się często ze sfer przestępczych, jak to ma miejsce w USA) i zatraca coraz bardziej swe piękne cechy walki nie o wyniki, a o tężyznę i zdrowie młodzieży.

„Rekordomania" zaraziła również i nas. Te tłumy widzów, które zalewają często nasze stadiony, w większości swej przychodzą na imprezy sportowe nie dla samego sportu, a dla ... silnych wrażeń i emocji. Decydującym czynnikiem jest tutaj wynik i tylko wynik. Im więcej brutalności, czy fauli na boisku piłkarskim, czy nokautów na ringu, tym impreza dla niektórych jest ciekawsza i bardziej „udana".

Z zwyrodnieniem tym należy walczyć, ale w umiejętny sposób. Nie możemy bagatelizować wyników i rekordów, bo one tylko decydują o poziomie naszego sportu, ale nie możemy również być zaślepieni i bagatelizować imprez masowych, w których specjalnych rewelacyjnych wyników, czy rekordów spodziewać się nie możemy.

Mamy w tej chwili na myśli zbliżające się Ogólnopolskie Igrzyska Sportowe Włókniarzy. Atrakcyjność ich tkwić będzie nie w wynikach, ale w czymś innym, w tym, że będzie to wielka rewia naszych sił i nowego narybku, pozyskanego przez włókniarzy dla naszego sportu. Bo włókniarze trzeba stwierdzić obiektywnie — w kierunku umasowienia sportu pracują bardzo intensywnie i osiągają coraz lepsze rezultaty. Dzięki nim setki młodzieży, dla której przed wojną wychowanie fizyczne i sport były właściwie czymś nieosiągalnym, — dzisiaj w pełni korzysta z ich dobrodziejstw.

Te młode szeregi włókniarzy, które przedefilują przed nami w niedzielę dnia 25 bm. na stadionie ŁKS-u, napawać nas będą dumą, gdyż będą żywym dowodem, iż osiągnęliśmy dzięki Związkom Zawodowym to, że sport i wychowanie fizyczne przestały być wreszcie rozrywką tylko dla niektórych sfer a stały się i stawać się będą w przyszłości (wierzymy w to głęboko) już nie rozrywką, a potrzebą dla każdego obywatela — toteż każdą imprezę Związków Zawodowych przyjmujemy z radością, a każdy start w nich (nie wynik!) nowopozyskanego zawodnika za sukces nie tylko Związków Zawodowych, ale sportu polskiego.

Z historii nowożytnych Igrzysk Olimpijskich

Los Angelos 1932.

Kto z nas nie pamięta Los Angelos? Wspaniałego zwycięstwa Kusocińskiego w biegu na 10.000 m.? Było to w roku 1932. Drugi złoty medal zdobyła wówczas dla Polski Stanisława Walasiewiczówna w biegu na 100 m.

W lekkiej atletyce uzyskano wówczas następujące wyniki:

100 m. E. Tolan (USA) — 10,3
200 m. E. Tolan (USA) — 21,2
400 m. W. Carr (USA) — 46,2
800 m. T. Hampson (Anglia) — 1:49,8
1.500 m. L. Beccali (Włochy) — 3:51,2
5.000 m. L. Lehtinen (Finlandia) — 14:30
10.000 m. J. KUSOCIŃSKI (POLSKA) — 30:11,4
110 pł. G. Suling (USA) — 14,6
400 pł. R. Tisdall (Irlandia) — 51,8
Kula L. Sexton (USA) — 16,05
Oszczep M. Jaervinen (Finlandia) — 72,71
Dysk J. Anderson (USA) — 49,48
Skok w dal E. L. Gordon (USA) — 7,64
Skok wzwyż Mc. Naughton (Kanada) — 1,97
Tyczka W. Miller (USA) — 4:31,2
Dziesięciobój J. Bausch (USA) — 7.396 pkt.

To i owo z Łodzi

Łódzkie kluby ligowe motocyklowe udają się w niedzielę na mistrzostwa. Tramwajarze startować będą w Radomiu z Okęciem i Ostrowią. Natomiast DKS zmierzy się w Krakowie z PKM-em i Gdańskim Klubem Motocyklowym. Dziewiarze udają się z Krakowiakiem, Muchą i Więckiem. Do rezerwy przewidziany jest Cabański. Do pierwszego startu muszą być trzy maszyny. Następne starty odbywać mogą zawodnicy na dwóch maszynach. Każdy bieg jest punktowany: za pierwsze miejsce zawodnik otrzymuje trzy punkty, za drugie 2, a za trzecią lokatę — jeden punkt.

Obecnie toczą się w okręgu łódzkim finałowe rozgrywki piłkarskie o wejście do klasy A. Najwięcej szans posiada dotychczas Włókniarz ze Zgierza. W niedzielę kluby rozpoczęły drugą rundę spotkań.

Nieoczekiwane zwycięstwo Kupczaka

Krakowianin zwycięża Beka na trudnym torze helenowskim

Wczorajsze wyścigi sprinterowskie w Helenowie zgromadziły całą chyba Łódź kolarską. Doskonała obsada zawodów, a przede wszystkim zapowiedziany pojedynek Beka z Kupczakiem ściągnęły wszystkich. Organizatorzy poszli tym razem za głosem trybun i zdecydowali się przeprowadzić dwójkowe spotkania finałowe, co spotkało się z ogólnym aplauzem publiczności. — Spotkanie więc Beka z Kupczakiem nabrało posmaku meczu.

KUPCZAK

Wczorajszy pojedynek tych kolarzy był bodaj najciekawszym z tych wszystkich, które oglądaliśmy od czasów mistrzostwa Polski w Krakowie w r. 1946. Kupczak zabłysnął wczoraj znów formą mistrzowską. Jego końcówka była — co tu dużo mówić — porywająca.

Bieg finałowy wyścigu sprinterowskiego rozegrano trzykrotnie. W pierwszym łatwe zwycięstwo odniósł krakowianin, bijąc o długość Beka w czasie 14 sek. Drugi przyniósł zwycięstwo łodzianinowi o ułamek koła w czasie 13 sek.(!), trzeci wreszcie zakończył się ostatecznym zwycięstwem tegorocznego mistrza Polski o dobre koło w czasie 13,2 sek.

W pierwszym biegu finałowym Bek zaraz ze startu wziął ostre tempo i nawet uciekł o kilkanaście metrów krakowianinowi. Po przejechaniu jednego okrążenia łodzianin niespodziewanie ucieka pod bandę wypuszczając *przed siebie swego rywala. Przed 200 metrami* Kupczak rozpoczyna finisz. Bek próbuje dojść, lecz nie udaje mu się i przegrywa prawie o długość maszyny.

W drugim biegu Bek jest ostrożniejszy. Jedzie tym razem na drugiej pozycji pilnując uważnie Kupczaka. Na przedostatnim wirażu łodzianin rozpoczyna gwałtowny atak, spada jak jastrząb w dół i wychodzi przed Kupczaka. Krakowianin jednak nie daje za wygraną. Na ostatnim wirażu zawiązuje z Bekiem walkę przy wyjściu na prostą dochodzi mu najpierw do suportu, a później z każdym metrem coraz bardziej się z nim zrównuje. Na metę wpadł jednak jeszcze pierwszy Bek utrzymując minimalną przewagę — zaledwie o półtorej gumy.

Wspaniała walka zawiązała się między nimi w trzecim i ostatnim biegu. Ze startu wyścig poprowadził Bek. Na przedostatnim wirażu, ale już niemal przy zejściu Kupczak demarażuje. Na prostej Kupczak jedzie już koło w koło z łodzianinem i tak wpadają w ostatni wiraż. Przy wyjściu na ostatnią prostą krakowianin naciska mocniej i przechodzi przed samą *niemal taśmą łodzianina, bijąc go o jakieś dobre* koło.

Sukces sympatycznego krakowianina licznie zgromadzona publiczność przyjęła z niekłamaną radością. *Mistrz Polski, który do tej pory nie miał szczęścia* do Łodzi i regularnie brał tu w skórę od Beka, wczoraj podbił publiczność swą ambitną jazdą.

Bek przyjął porażkę spokojnie i jak na sportowca przystało przyznał, że Kupczak błysnął wczoraj klasą dawno już u niego nie spotykaną.

Urozmaicony program wczorajszych wyścigów zakończono biegiem amerykańskim na 75 okrążeń toru, który przyniósł zwycięstwo dobrze jadącej parze Gabrych — Bek, nad parami warszawskimi i jedną wrocławską.

Z życia AZS-u

Zarząd AZS Łódź komunikuje, że Obóz Letni AZS odbędzie się w Wisełce koło Międzyzdrojów od dnia 1 8. do 1. 9. br. Wszyscy zakwalifikowani na wyjazd członkowie Związku powinni wpłacić należność za obóz najpóźniej do dnia 20 lipca br.

x

Akademicki Związek Sportowy w Łodzi prowadzi naukę pływania dla studentów wszystkich wyższych uczelni codziennie od godz. 16-ej od dnia 14. 7. br. na pływalni Politechniki Łódzkiej przy ul. Gdańskiej 155.

Dzisiejsze imprezy

PIŁKA NOŻNA: boisko Tęczy, Wólczańska 242, godz. 18-ta zawody towarzyskie: Tęcza — Gwiazda. Zawody o mistrzostwo klasy C: godzina 18.30 boisko DKS: ZZK III — Widzew III.

BOKS: sala przy ul. Kilińskiego 2, godz. 19 zawody o moralny tytuł mistrza kl. B okręgu łódzkiego: Victoria — Concordia II z Piotrkowa.

Uwaga, amatorzy boksu!

Zawody bokserskie „Concordia" — „Victoria", które miały się odbyć w sali „Victorii", odbędą się w sobotę, dn. 17.7. 48 r. o godz. 19-ej w ogrodzie fabrycznym przy ul. Kilińskiego Nr 2.

Dział oficjalny ŁOZB

Komunikat Koła Instruktorów

W dniu 20 bm. o godz. 18-ej w lokalu ŁOZB przy ul. Piotrkowskiej 67 m. 6. odbędzie się Walne Zebranie nauczycieli boksu z całego okręgu.

Wzywa się następujących nauczycieli boksu: Nowak Eugeniusz, Cyran Józef, Grabor Wacław, Kowalski Bogdan, Brzęczek Józef, Pawlak Zygmunt, Pisarski Józef, Kraszewski Zygmunt, Idasiak Czesław, Kępa Jan, Morawski Tadeusz, Szejn Kazimierz, Lipiec Henryk, Rotholc Szapsio, Kowalewski Stanisław, Ponus Aleksander.

Z-ca przewodniczącego (—) *Garncarek Józef*

Sekretarz (—) *Cegielski Zyg.*

Dzień Łodzi

KOMENDA „SŁUŻBY POLSCE" DZIĘKUJE

Za okazaną pomoc w organizowaniu pożegnania dla junaków odjeżdżających do Brygad Młodzieżowych „S. P." Komenda Miejska Powszechnej Organizacji „Służba Polsce" składa serdeczne podziękowanie niżej wymienionym urzędom, organizacjom, instytucjom:

Prezydium M. R. N., Dyr. Okręg. P. K.P., Dyr. Okręg. Polskiego Radia, Komendzie Miejskiej M. O., Dyr. Lasów Państwowych, Społeczno-Obywatelskiej Lidze Kobiet, Towarzystwu Przyjaciół Żołnierza, PCK., Dyr. Pryw. Zrzeszenia Przem. Włókienniczego, Cechowi Rzeźników i Wędliniarzy, Klubowi Sportowemu „Metalowiec".

Komendant Miejski
Powszechnej Organizacji „Służba Polsce"
(—) **Kryszan por.**

NA WOKANDZIE

Bicie złym środkiem załatwiania uraz

Stefan Spyra po ukończeniu pracy w fabryce, mając w jednej ręce chleb, a w drugiej paczki z mąką deputatową, zamierzał wejść do świetlicy w celu załatwienia osobistej sprawy. Na korytarzu trącił niechcący Bolesława Czarneckiego, z którym od dłuższego czasu był na nieprzyjaznej stopie. Gdy Spyra wracał ze świetlicy, ponownie natknął się na Czarneckiego, który wówczas chwycił go jedną ręką za gardło, a trzymając w drugiej toporek, zamierzył się nań i krzyknął: „miałeś żyć trzy miesiące dłużej, będziesz żył trzy miesiące krócej". Spyra rzucił jedną paczkę i zasłaniając się drugą, uciekł do świetlicy. Atakowany ciągle przez Czarneckiego — Spyra schronił się na wartownię.

Epilog tego zajścia rozegrał się wczoraj przed Okręgowym Sądem Karnym.

Sąd pod przewodnictwem sędziego Białoskórskiego był zdania, że do załatwiania osobistych uraz należy znaleźć inną drogę, niż bicie, i skazał Czarneckiego na jeden rok więzienia. Oskarżał prokurator Kaczyński.

D-029093

MUZEUM ETNOGRAFICZNE NIE CZYNNE

Miejskie Muzeum Etnograficzne w Łodzi będzie zamknięte od dnia 15 lipca do 15 sierpnia br.